

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Πατρῶν τὰ ἐπόμενα:

“Ὅπως βαδίζει ἡ Ἑλλάς δὲν δύναται νὰ καταλήξῃ εἰμὴ εἰς κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ἀποσύνθεσιν, ἂν μὴ ἡ ἀποσύνθεσις ἤρξατο ἤδη. Ἡ νοσηρὰ κατάστασις ἐκδηλοῦται διὰ τριῶν κυρίως συμπτωμάτων: διὰ τῆς κομματικῆς διαφθορᾶς, διὰ τῆς μεταναστεύσεως καὶ διὰ τῆς ληστείας. Τὸ δεινότατον εἶνε ὅτι οἱ ἐφημεριδογράφοι καὶ πολιτευόμενοι προσποιούνται ὅτι ἀποδίδουν σημασίαν εἰς πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν βίον οἷος ὁ ἐν Ἑλλάδι. Ἀληθῶς ἡ προσποίησις τῶν ὁδηγῶν τοῦ τόπου εἶνε μίαν τῶν ἐνεργῶν αἰτιῶν τῆς ἀποσυνθέσεως. Τὰ πάντα ἐν Ἑλλάδι εἶνε δῆθεν. Ὅλοι προσποιούνται οὐδεὶς σπουδάζει, εἰμὴ μόνον τὰ θύματα τῆς καταστάσεως. Δὲν διορθοῦται δὲ αὕτη, διότι κατ' οὐσίαν οὐδεὶς γνησίως καὶ εὐλικρινῶς ζητεῖ διόρθωσιν. Δῆθεν συνεταράχθη καὶ ἡ δῆθεν κοινὴ γνώμη δι' ἓνα ληστήν, ὡσανεὶ μὴ ἦτο ἡ ληστεία ἐδραῖος θεσμὸς τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τί κατόρθωμα! νὰ συλληφθῇ αὐτὸς ὁ ληστής, ὁ κατοικῶν ἀμέριμνος ἐντὸς τῆς μικρᾶς μας πόλεως, ἔνθα ὅλοι εἶμεθα γνωστοὶ πρὸς ἀλλήλους. Ἐντούτοις ὁ ληστής αὐτὸς εἶνε δημιουργὸς τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ληστήν ἐξελίσσεται ὁ φυγόδικος—φυγοδικῶν δι' ἀδίκημα εἰς ὃ τὸν ἐξώθησεν ἡ ἑλλειψὶς δικαιοσύνης. Ἦτο πτωχός, ἐργατικός, ἀλλ' ὑπερήφανος. Ἡ πτωχεία του καὶ ἡ ἀγριότης τῶν κοινωνικῶν ὄρων τὸν ἠνάγκασαν, περιορισμένον ὄντα τὴν ἀνάπτυξιν, νὰ καταφύγῃ εἰς κοινὸν ἔγκλημα ἐκδικήσεως ἀντὶ νὰ κινήθῃ εἰς σκέψεις γενικωτέρας καὶ ἐπιζητήσῃ κοινωνικὴν ἀναμόρφωσιν. Ὀπλίζεται καὶ αἰχμαλωτίζει ἓνα ὄν θεωρεῖ τοκογλύφον. Φρονεῖ ὅτι ἐκδικεῖται οὕτω τὰ θύματα τῆς τοκογλυφίας ἢς τοὺς δυνυχὰς γινώσκει καλῶς. Ὁ ληστής, χάρις εἰς τὴν μεγάλην περίνοιαν τῆς ἀρχῆς, συλλαμβάνεται εἰς fashionable κεντρικὸν οἰκίσκον ἔνθα προσωρινῶς διατρίβει ὡς μόνην του προφύλαξιν φροντίσας νὰ μὴ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς κατοικίας του. Μετὰ τὴν σύλληψιν πρῶτον μέλημα τῆς περιουσιότητος ἀρχῆς εἶνε νὰ ὑποβάλῃ τὸν ἄθλιον ληστήν εἰς φρικώδη βασανιστήρια. Ἡ περίνοιός της δὲν εἶνε ἄρκετὴ ὥστε νὰ καταστήσῃ περιττὴν τὴν ἀπανθρωπίαν. Ἡμεῖς ἐνταῦθα ζῶμεν ἐκτὸς τῆς προόδου καὶ ἐν τῷ 18ῳ αἰῶνι, ἄλλως θ' ἀντελαμβανόμεθα ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταβληθῶσι τὰ θεμέλια τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν μας. Τότε

μόνον θὰ κινήθωμεν εἰς σκέψεις, ὅταν ἀναγκασθῶμεν εἰς τοῦτο ὑπὸ μεγάλης τινὸς συμφορᾶς. Καθ' ὃν τρόπον διάγομεν εἶμεθα ὅλοι κατ' οὐσίαν λησταὶ ὑπὸ παντοίους τύπους καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῶ ἔαν ἡμέραν τινὰ ὁ θεσμὸς τῆς ληστείας συγκεντρώσῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα του ὅλας τὰς ἐξουσίας τοῦ κράτους. Αὕτη θὰ εἶνε ἡ κρίσιμος φάσις τῆς νόσου μας, ἥτις θ' ἀπαιτήσῃ χειρουργὸν τινὰ ὡς τὸν Κίτσεβερ καὶ τὸν Κρόμερ. Τότε θὰ καταδειχθῇ ἡμῖν διὰ τῆς εὐγλωττίας τῶν ἔργων ὅτι ὄχι νόμοι περὶ ἐξοντώσεως τῆς ληστείας τῶν ὀρέων καὶ τῶν πόλεων ἀπαιτοῦνται, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται νόμοι περὶ κοινωνικῆς ὑγείας, γνησίᾳ δὲ φιλοπατρία καὶ στοιχειώδης περίνοιᾳ τῆς ἀρχῆς πρὸς ἐφαρμογῆν των καὶ μέτρα ἐξοντώσεως ὄχι τὸσφ τῶν ἀρχιληστῶν ὅσφ τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ ληστῶν.”

Ἐν τῶν ἐνθαρρυντικωτέρων σημείων τῶν καιρῶν εἶνε ἡ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐλικρινῆς ἀνησυχία ἢν δεικνύουσι πολλαχοῦ οἱ μονάρχαι περὶ τῶν δεινοπαθημάτων τῶν ὁμάδων τοῦ λαοῦ. Τὸ αἴσθημα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἐν τῇ πάλῃ ἦν διεξέγει κατὰ τοῦ αἰσθήματος τοῦ φυλετισμοῦ προδήλως νικᾷ. Οἱ πολιτευόμενοι πανταχοῦ εἶνε οἱ αὐτοί, φυσικοὶ πρόμαχοι τοῦ φυλετισμοῦ, ἀλλ' οἱ μονάρχαι δύναται νὰ περιέρχωνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνεύματος τῆς προόδου, ἀρκεῖ νὰ θέλωσι. Πολλοὶ αὐτῶν δεικνύουσιν ὅτι θέλουσι, διότι τείνουσιν οὖς εἰς τὰ νοουητάματα τῶν ἔξω τῆς πολιτικῆς ἐρευνητῶν, οἷτινες βλέπουσι τὰ ἀνθρώπινα συμφέροντα ἀπὸ περιωπῆς. Οἱ οὕτως ἐνωτιζόμενοι βασιλεῖς αἰσθάνονται ὅτι ὅπως ἡ πᾶσα ἐξουσία των σήμερον εἶνε ἀπλῶς ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι ἀφ' ὅτου ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις κατήργησε τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, οὕτω καὶ τὸ ἀνεύθυνον αὐτῶν εἶνε ἀπλή φράσις, διότι κατ' οὐσίαν ὁ ὑπὸ τοῦ ἔθνους τιθέμενος ἐπὶ κεφαλῆς τίθεται ὑπὸ τὸν σιωπηρὸν ὄρον νὰ ἔχῃ τὴν εὐθύνην τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας, ἀφοῦ πᾶσα λέξις του ἀπὸ τόσου ὑψους ἐκφερομένη ἔχει δύναμιν. Ὁ βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ κυβερνᾷ, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐπιδρᾷ ψυχολογικῶς ἐπὶ τῶν κυβερνῶντων καὶ ἡ τοιαύτη ἐπίδρασις εἶνε ἰσχυροτέρα ἢ ἔαν ἀπέρρεεν ἐκ γραπτοῦ νόμου. Ἐτι δὲ ἰσχυροτέρα εἶνε, ὅταν ὁ βασιλεὺς πλὴν τοῦ στέμματος κέκτηται καὶ τὸ ὑπέρτερον προσὸν πανθωμολογημένης συνέσεως καὶ ἠθικῆς. Ὁ βασιλεὺς σήμερον δυοῖν θάτερον: ἡ πρέπει νὰ ἐπωφεληθῆται τῆς ὑψηλῆς θέσεως ἐν ἣ ἐτάχθη, ὅπως προάγῃ διὰ τῶν νοουημάτων του πρὸς τοὺς πολιτευομένους τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ,

ἢ νὰ ἴσταται μακρὰν πάσης εὐθύνης καὶ στοργῆς ὡς ἔστεμμένον ξόανον, ἀντικείμενον τυπικῶν τιμῶν, ἀλλ' ἄδοξον ἐν τῇ ἐκτιμῇ τοῦ ἔθνους. Τὸ δίλημμα αὐτὸ συνησθάνθησαν σήμερον πλείστοι τῶν μοναρχῶν καὶ προτιμῶσι νὰ μὴ εἶνε ἔστεμμένα ξόανα. Τὸ σημεῖον τοῦτο τῶν καιρῶν εἶνε εὐόλιον, καίτοι δὲν ἰκανοποιεῖ ἀκριβῶς ἀκόμη τὴν εὐχὴν τοῦ Πλάτωνος, ὅστις ἐφρόνει ὅτι οἱ λαοὶ τότε μόνον θὰ σωφρονήσωσι, ὅταν ἀναγνωρίσωσι τοὺς φιλοσόφους ὡς ἀνακτας αὐτῶν. Οἱ λαοὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ περιβάλλωσι τὴν βασιλείαν μὲ μίαν αἴγλην, ἀλλ' εἶνε συνάμα καὶ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένοι, ὥστε εἰς ἀντάλλαγμα τῆς αἴγλης αὐτῆς ν' ἀπαιτοῦν ἵνα ἡ βασιλικὴ καρδιά πάλῃ ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τοὺς παλμούς τῆς ἐθνικῆς καρδίας. Μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον ἡ ἀγγλικὴ δημοκρατία μονοουχὶ λατρεύει τὸν ἐπὶ κεφαλῆς της ἱστάμενον, καὶ μόνον ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν συναίσθησιν τῆς σιωπηρᾶς εὐθύνης του ὁ νῦν Τσάρος ἐκζητεῖ ν' ἀκούῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ μανθάνῃ λεπτομερῶς τὰς περιστάσεις ὑφ' ἃς ὁ ῥωσικὸς λαὸς πάσχει καὶ ἀδικεῖται. Ἄνδρες, ὡς ὁ Τολστόης, ἀφιερώνοντες ὁλόκληρον τὸν βίον των εἰς τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τῶν περιστάσεων τούτων, δὲν ὀμιλοῦσι σήμερον εἰς μάτην. Τὸ γεγονός δὲ ὅτι ἀντὶ οἱ λόγοι των νὰ ἐξεγείρωσι τὰς ομάδας εἰς ὄργην κατὰ τῶν κυβερνῶντων κινουσι τοὺς βασιλεῖς εἰς σκέψεις ὑπὲρ τῶν ομάδων, προοιωνίζει εἰρηνικὰς ἐπαναστάσεις, καὶ δύναται νὰ προείπη τις μέγα μέλλον διὰ κοινωνίαν ἐν ἣ παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον τοῦτο. Κοινωνία, ἐνθα οὔτε ἐρευνῆται ὑπάρχουσιν ὡς ὁ Τολστόης, ὁ Καρλάυλ, ἢ ὁ Ρούσκιν, οὔτε βασιλεὺς μελετῶν τοὺς τοιοῦτους διερμηνεῖς τῶν ἀνθρωπίνων πόθων, δὲν δίδει σημεῖα ζωῆς. Τὸ πρῶτον σημεῖον ζωῆς ἔσται, ὅταν ἡ κοινωνία ἐκείνη ἀσκήσῃ τοιαύτην ἠθικὴν πίεσιν ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν της—δηλαδὴ τῶν κυβερνῶντων καὶ τοῦ βασιλέως—ὥστε οὗτοι νὰ αἰσθανθῶσι μεγάλην συντριβὴν κατανοοῦντες ὅτι ὅσω μείζων ἢ ἀποδιδομένη εἰς αὐτοὺς τιμῇ, τόσω βαρυτέρα ἢ εὐθύνη των περὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Ἡ πᾶσα ἐξουσία σήμερον εὐρίσκειται εἰς τὰς χεῖρας τῶν λαῶν· τὸ μόνον πρόβλημα εἶνε νὰ πεισθῶσι περὶ τούτου ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ἀναλάβωσι τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἐξουσίας των τελεσφόρως. Διὰ τοῦτο εἶνε ζωτικῶς ὠφέλιμοι οἱ ἔξω τοῦ πολιτικοῦ βίου ἱστάμενοι καὶ ἀσκούντες ἑαυτοὺς οὕτως ὥστε νὰ ὑποδεικνύωσι τὴν ὁδὸν τὴν ἀγοῦσαν εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἐν ὀνόματι τῶν λαῶν ἐξασκοῦντες τὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπιτροποὶ καὶ ὑπηρετῶν τυγχάνουσι τῆς τιμῆς, ἣτις αὐτοδικαίως ἀνήκει εἰς τὸν κυρίαρχον. Ἀναγκαίως ἡ κατάστασις αὕτη εἶνε προσωρινή, καὶ οἱ ὀξυδερκεῖς τὸ ἀντιλαμβάνονται. Εἶνε ἴδιον τῆς κυριαρχίας νὰ περιβάλλεται διὰ τιμῆς καὶ αἴγλης, ἀλλὰ δυστυχῶς ὄχι μόνον δὲν περιβάλλεται ὑπὸ τιμῆς

καὶ αἴγλης ὁ ἀληθὴς κυρίαρχος, ἀλλὰ καὶ περιφρονεῖται, φενακίζεται, ἀδικεῖται καὶ ληστεύεται ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν δοξαζομένων ἐπιτρόπων του, ἔστεμμένων ἢ μὴ. Ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ἀπὸ τινος δεικνύουσι πολλοὶ βασιλεῖς εἶνε εὐελπι, καθόσον μαρτυρεῖ ὅτι ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ αἴγλη καὶ ἡ ἀνεσις τείνει ἀπὸ δεκαετίας εἰς δεκαετίαν νὰ μετατεθῇ εἰς τὸ νόμιμον κέντρον της—δηλαδὴ εἰς τὸν ἀληθῆ βασιλέα, καὶ ἀληθῆ βασιλεὺς ἐνὸς λαοῦ εἶνε οὐδεὶς ἄλλος ἢ ἡ ὀλομέλεια τῆς κοινωνίας.

Γράφων τις ἐξ Ἰταλίας περιγράφει τὸ ἀπομονωτικὸν σύστημα τῶν φυλακῶν τοῦ Βολτέρα. Ἐκαστος κατὰδικος μονοῦται αὐστηρῶς ἐντὸς χώρου πέντε τετρ. πήχεων. Οὔτε ἐν τῷ περιπάτῳ, ὅστις καθ' ἐκάστην ἐπιβάλλεται ἐν τῷ περίξ τοῦ κελλίου περιβόλῳ, οὔτε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δεσμοτηρίου δύναται ὁ κατὰδικος νὰ ἴδῃ ἄλλον ἄνθρωπον εἰμὴ μόνον τὸν δεσμοφύλακα ἐν τῷ περιβόλῳ καὶ τὸν ἱερέα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, διὰ μέσου ὀπῆς. Τὸ σύστημα ὁμῶς τοῦτο ἤγαγε πολλοὺς εἰς παραφροσύνην καὶ ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις σκέπτεται νὰ τὸ καταργήσῃ προβάλλουσα ἀφελῶς ὅτι ἡ διατήρησις τῶν πολλαπλασιαζομένων ποινικῶν φρενοκομείων εἶνε ἄγαν δαπανηρά. Οἱ κυβερνήται εἶνε ὡς οἱ ἱατροί. Οὐδέποτε σκέπτονται περὶ τῆς ρίζης τοῦ κακοῦ. Ἐνόσω οἱ λαοὶ δὲν ἔχουν ἀντίρρησιν, οἱ κυβερνήται ἀρκοῦνται νὰ κυβερνώσι τὰ συμπτώματα.

Τὸ Νέον Ἄστυ παραβάλλει τὴν ἀνώγνωσιν ἐκάστου τεύχους τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ πρὸς πανδαισίαν ἀναίμακτον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ αἰμοσταγὲς δεδομένης ἐλληνικῆς ἐφημερίδος. Ἡ σύγκρισις καὶ ἀντίθεσις εἶνε εὐστοχος, πηγάζουσα δὲ ἀπὸ φύλλου τόσω προοδευτικοῦ ὅσω τὸ Νέον Ἄστυ δὲν κινδυνεύει νὰ ἐκληφθῇ ὡς εἰρωνεία. Τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τοῦ κρέατος εἰρωνεύοντο αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες πρὸ τριακονταετίας, ἀλλ' ἂν σήμερον ἐφημεριδογράφος τις ἐν Ἀγγλίᾳ ἦτο τόσω ὀπίσω, ὥστε ν' ἀποτολμήσῃ τι τοιοῦτον, θὰ εὐρίσκετο ἀντιμέτωπος πρὸς κεραυνοβύλον βλέμμα ἐνὸς τῶν πολυαριθμῶν λογογράφων, ποιητῶν, φιλοσόφων, κοινωνιολόγων, στρατηγῶν, ἐμπόρων, βιομηχανῶν, ἱεραρχῶν, χρηματιστῶν, πολιτευτῶν καὶ ἄλλων οἵτινες ἀπέχουσι τῆς κρεοφαγίας ὅπως ὁ δεδομένος ἐφημεριδογράφος θ' ἀπείχευ, ὑποθέτω, τῆς ἀνθρωποφαγίας.

Ὁ Σεβ. Σύρου Μεθόδιος, πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, γράφων ἐν τῇ Ἀκροπόλει λέγει: "Ἐνῶ ἐν μέσῳ χλιδῆς καὶ πλοῦτου οἱ μὲν εὐφραίνονται, ἄλλοι, πλάσματα τοῦ Θεοῦ, πεινώσι καὶ γυμνητεύουσι στερούμενοι καὶ αὐτοῦ τοῦ ξηροῦ ἄρτου." Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία ἀντεπεξήρχετο κατὰ τῆς ἀντιχριστιανικῆς ταύτης ἀπιστίας.

ΣΘΕΝΟΣ.

ὑπὸ μίαν ἔποψιν αἱ ἔννοιαι τῆς ὑγείας καὶ τοῦ σθένους ταυτίζονται ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔλλειψις ὑγείας καλεῖται ἀσθένεια. Αὕτη εἶνε ἡ φυσιολογικὴ ἢ βιολογικὴ ἔποψις. Ἄλλ' ὑπὸ τὴν βιονομικὴν ἔποψιν ὑπάρχει διάκρισις. ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἡ ὑγεία καὶ τὸ σθένος εἶνε δύο διάφοροι σφαῖραι ἀμοιβαίας ἐπιρροῆς. Ὑγεία ὑπάρχει, ὅταν ὅλα τὰ ὄργανα τῆς ἀνθρωπίνης συστάσεως ἐκτελῶσι τὰς χαρακτηριστικὰς αὐτῶν λειτουργίας ἀρμονικῶς. Σθένος εἶνε ἡ συναίσθησις ὄχι μόνον τῆς ἀρμονικῆς ταύτης καταστάσεως ἀλλὰ καὶ τοῦ συνδέσμου αὐτῆς μετὰ τῆς ἀρμονίας τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ἡ λέξις ἀσθένεια τότε σημαίνει ὄχι ἔλλειψιν φυσιολογικῆς ὑγείας, ἀλλὰ φόβον καὶ κατὰ μέγα μέρος αἱ ἔννοιαι τοῦ σθένους καὶ τῆς ἀφοβίας ταυτίζονται. Ἀκριβέστερον θὰ ὀρίζομεν τὸ σθένος ὡς λελογισμένην ἀφοβίαν ἀποκαλύπτουτες τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ ὡς ἐνὸς τῶν ὄρων τῆς φυσιολογικῆς ὑγείας. Λόγοι κληρονομικοί, οἰκονομικοὶ καὶ κοινωνικοὶ ἀντιστρατεύονται πολλάκις εἰς τὴν φυσιολογικὴν ὑγείαν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ συστάσει ὑπάρχει σφαῖρα ἧς ἡ ἐπιρροή εἶνε ἰκανὴ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν κληρονομικὴν ἀσθένειαν, τὴν ἀνέχειαν καὶ τὴν κοινωνικὴν δυσπραγίαν. Ἡ σφαῖρα αὕτη εἶνε ἡ θέλησις. Ἐν τῇ σφαίρᾳ ταύτῃ ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν προγόνων του, ἀνεξάρτητος τῆς πλουτολογίας, ἀνεξάρτητος τοῦ περιβάλλοντος. Τὸ πρόβλημα εἶνε πῶς νὰ ἐγκατασταθῇ τις ἐν αὐτῇ τῇ σφαίρᾳ. Ἡ ἔρευνα τῶν νόμων τοῦ σθένους θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Ὅπως ἀντιταχθῶμεν τελεσφόρως καθ' ὅλων τῶν περιορισμῶν, οὓς ἐπιβάλλει ἡμῖν ἡ κληρονομικότης, ἡ πλουτολογία καὶ τὸ περιβάλλον, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνασκήσωμεν τὸ προσὸν ὕπερ μᾶς χαρακτηρίζει ὡς ἄτομα. Τὸ προσὸν αὐτὸ εἶνε ἡ ἰδιοβουλία καὶ δὲν ἀπορρέει οὔτε ἀπὸ τὸ παρελθὸν τοῦ γένους, οὔτε ἀπὸ τὸ παρόν. Εἶνε προσὸν προαιώνιον καὶ αἰώνιον. Ἡ ἰδιοβουλία ἐνὸς ὄντος εἶνε ἡ ταυτότης του ἀμυγῆς πασῶν τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων καὶ ἀνεξάρτητος πάντων τῶν ἐξωθεν ἐπιβαλλομένων περιορισμῶν, ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀναγνωρίσωμεν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀτομισμὸς ἐπικρατεῖ οὐκ ὀλίγος, ἀλλ' ὁ ἐπικρατῶν ἀτομισμὸς εἶνε πλουτολογικὸς καὶ εἶνε καταδικασμένος νὰ συντριβῇ ὑπὸ τὸν ἀναποδράστως ἐρχόμενον συνεταιρισμὸν ἢ σοσιαλισμὸν, ὅστις κατ' ἀνάγκην θὰ προηγηθῇ τῆς γενέσεως τοῦ βιονομικοῦ ἀτομισμοῦ. Ὁ συναγωνισμὸς ὑπῆρξε τὸ ἔδαφος ἐξ οὗ ἐβλάστησεν ἡ ὄσφ χυδαία τὸσφ καὶ ἀσθενῆς οἰκονομικὴ ἀτομικὴ ὑπόστασις. Ὁ σοσιαλισμὸς ἢ χριστιανισμὸς (ὅπωςδήποτε καὶ ἂν ὀνομάσωμεν τὴν ἀντίθεσιν τοῦ συναγωνισμοῦ) ἔσται τὸ ἔδαφος ἐξ οὗ θὰ βλαστήσῃ ἡ ὄσφ εὐγενῆς τὸσφ καὶ σθεναρὰ βιονομικὴ ἀτομικὴ ὑπόστασις. Συνεταιρισμὸς ἀτόμων μὴ ἐχόντων σθένος δημιουργικόν

εἶνε οὐτοπία. Ἐκαστον μέλος παντὸς συνεταιρισμοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ βιονομικὴν ἀτομικότητα. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ εἶνε ἡ οἰκονομικὴ ἀτομικότης. Ἡ μέλλουσα κοινωμία θὰ ἐξοβελίσῃ πᾶσαν οἰκονομικὴν ἀτομικότητα, διότι ἡ ἀρμονία τῆς θὰ ἐγκείται εἰς τὸν συνεταιρισμὸν βιονομικῶν ἀτομικότητων μόνον, ἀτόμων δηλαδὴ τὰ ὅποια θὰ ἔχωσιν ἰκανὸν σθένος νὰ δημιουργῶσι πᾶν ὅ,τι καταναλίσκουν ἀποβλέποντα εἰς τὴν κοινὴν ἀρμονίαν. Κοινωνικὴ ἀρμονία δὲν ἐπιτυγχάνεται ἐκ τῆς συναγωγῆς ἀτόμων ἐχόντων τὴν ἀσθένειαν νὰ θησαυρίζωσι καταναλίσκοντα πᾶν ὅ,τι οἱ ἄλλοι δημιουργοῦσι καὶ ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἀγειῆ ἰκανοποίησιν κληρονομηθέντων ἐνστίκτων, ἢ διάγοντα συμφῶνως πρὸς τὰς δεισιδαιμονίας τῶν συγχρόνων. Τὸ γεγονός ὅτι ὅλοι εἴμεθα σήμερον οἰκονομικαὶ ἀτομικότητες ἀποδεικνύει ὅτι στερούμεθα σθένους, παρορώμεν τὴν ἰδιοβουλίαν μας, ἐξαρτήσαντες αὐτὴν ἐκ τῶν νόμων τοῦ χρήματος ἀντὶ νὰ ταυτίσωμεν αὐτὴν πρὸς τοὺς νόμους τοῦ βίου. Ζῶμεν κατ' ἐπιφάνειαν, διότι ἀγνωσοῦμεν ὅτι ὑπάρχει κέντρον καὶ βάθος ὑπάρξεως κρύπτου τὴν πηγὴν παντὸς ὅ,τι ἐκδηλοῦται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἡ βιονομικὴ ἀτομικότης εἶνε ὡς ἀκμαία δρῦς ἢ πανσθενὲς ἄρος καὶ ἔχει ἰδίας ρίζας διηκούσας εἰς μέγα βάθος. Ἡ οἰκονομικὴ ἀτομικότης εἶνε νοσηρὸν παράσιτον ὑποκείμενον ὑ' ἀφαρπασθῆ ὑπὸ τῆς πνοῆς ἐνὸς ἀνέμου. Εἶνε ἀσθενῆς καὶ ἄτονος εἴτε ἔχει χρήματα εἴτε μὴ. Τὰ χρήματα δὲν εἶνε προϊόν οὔτε πηγὴ σθένους. Ἀλάθητον τεκμήριον ἐλλείψεως σθένους εἶνε ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὰ χρήματα, διότι ὁ ἔχων σθένος γνωρίζει ὅτι εἶνε κύριος τῶν χρημάτων καθὼς καὶ παντὸς ἄλλου συμβόλου τῆς ἰδιοβουλίας. Ὁ ἀφοσιούμενος εἰς τὰ σύμβολα ἀποξενοῦται τῆς οὐσίας καὶ τῆς πηγῆς, καὶ περιπίπτει εἰς ἀνυπαρξίαν, δηλαδὴ εἰς ἀθελήσιαν. Πᾶν ἄτομον εἶνε ἐνσαρκος θέλησις. Ζῆ ἕκαστος καὶ ὑπάρχει ὡς θέλησις, καὶ ὡς θέλησις ἀντλεῖ τὸ σθένος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου οἰκοδομεῖ αὐτοπεποίθησιν ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς συναίσθησιν ἀναποδράστου νίκης ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦ βίου ἀτομικοῦ καὶ συνολικοῦ. Ἡ καλλιέργεια αὕτη εἶνε ἀπλοῦν ζήτημα προσπαθείας. Ὑπάρχει ἄρα πηγὴ σθένους ἐξ ἧς ἀντλοῦμεν, καὶ ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ πηγὴ αὕτη εἶνε ἀνεξάντλητος, τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως ἀπλοποιεῖται θαυμασίως: Ἀντλήσις σθένους· καλλιέργεια θελήσεως πρὸς ἀντλήσιν σθένους· ἐνάσκησις προσπαθείας πρὸς καλλιέργειαν θελήσεως. Ἀναμφιβόλως τὸ σθένος δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν σάρκα καὶ ἀπὸ τὰ ὀστᾶ, ἀπὸ τὰς ὀλίγας δηλαδὴ οὐσίας ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ σῶμα, οὔτε ἀπὸ τὴν τάξιν μεθ' ἧς τὰ ὄργανα ἡμῶν εἶνε ἐρρυθμισμένα. Ὁ ὀργανισμὸς δύναται νὰ λειτουργῇ ἄριστα καὶ ὅμως νὰ λείπῃ τὸ σθένος τὸ χαρακτηριστικὸν τὴν ζωὴν. Ὑπάρχει λοιπὸν ἀναγκαί-

ως μία πηγή ἐξ ἧς ἀντλείται σθένος ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ζωτικὴ καὶ τελεσφόρος ιδιότης. Ἐν τῇ διαρρυθμίσει τοῦ Σύμπαντος δὲν δύναται παρὰ τὴν ὑπάρχει ἐπικοινωνία μεταξὺ τῆς ἀτομικῆς ζωῆς καὶ τῆς Ζωῆς τοῦ συνόλου, ἀφοῦ προφανῶς βλέπομεν ὅτι ἡ φύσις ἐπιμένει νὰ θέλῃ ἄτομα αὐτοτελῆ. Καὶ ἀφοῦ ὑπάρχει ἐπικοινωνία ἀφεύκτως θὰ ὑπάρχει καὶ μέθοδος καθ' ἣν ἡ ζωὴ μεταγγίζεται ἀπὸ τοῦ συνόλου εἰς τὸ ἄτομον καὶ ἀπὸ τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ σύνολον. Καὶ ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν αὐτὴν τὴν μέθοδον ὅπως ἀντλῶμεν διηνεκῆς σθένος. Τὸ ἀνεξάντλητον τῆς πηγῆς εἶνε ἰδέα δίδουσα πτέρυγας. Πόσον ἀξίος οἴκτου ἀπέναντι αὐτῆς τῆς πραγματικότητος φαίνεται ὁ περιορίζων τὰς προσδοκίας του εἰς τὰς δῆθεν ἀπτάς ἐγγυήσεις εἴτε φυσιολογικῆς εὐρωστίας, εἴτε φιλίας, εἴτε προστασίας, εἴτε προνομίου, εἴτε κυβερνήσεως, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ διατελῶν τῆς ἀχειροποίητου ἐγγυήσεως ἧς εἶνε ἐκ γενετῆς κάτοχος. Ἀπέναντι τῆς ἀτέρμονος δεξαμενῆς τοῦ ἀνεξάντλητου σθένους τοῦ συγκερατοῦντος συστήματα καὶ γαλαξίας εἶνε γελοιώδως μικροσκοπικὴ, θνητὴ καὶ πτωχὴ πᾶσα παροχὴ πηγάζουσα ἀπὸ τὰ ὄρια τῶν "ἀπτῶν" συνθηκῶν μας. "Ἴνα ἐπιτελέσωμεν τὰ μεγάλα καὶ ἐξαισία δι' ἃ ἀπεστάλημεν ἐνταῦθα, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀνοίξωμεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς ψυχῆς μας πύλας καὶ διόδους βλεπούσας πρὸς τὰς πραγματικὰς πραγματικότητας, ἵνα αὐταὶ εἰσερεύσωσι καὶ δι' ἡμῶν τεθῶσιν εἰς κίνησιν παραμερίζουσαι τὰς νάνους ἐνεργείας μας καὶ μεταμορφοῦσαι ἡμᾶς εἰς ἐπιγείους θεούς. Τότε γνωρίζομεν ποιοὶ εἴμεθα, τότε γεννᾶται ἐν ἡμῶν ἡ συναίσθησις τοῦ ἰθαγενοῦς σθένους καὶ οἱ στοχασμοὶ μας καθίστανται στοχασμοὶ ἰσχύος, κοινωνοῦντες πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀναπέμπει ἰσχύν, στοχασμοὶ θετικοί, ὀξεῖς, αἰσιόδοξοι, ὄχι πλέον ὑποτασσόμενοι εἰς οἰανδήποτε τῶν ἀδυναμιῶν αἰτινες πολιορκοῦσι τὸν ἄνθρωπον ὡς μικρόβια, ἀλλὰ κραταιῶς συναγείροντες τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως πρὸς δημιουργίαν. Σήμερον ἡ ἐξέλιξις ἔχει ἀνάγκη δημιουργητικωτέρων ὑπουργῶν καὶ κατ' ἀνάγκη θὰ παραγκωνίσῃ τοὺς μὴ γνωρίζοντας ν' ἀντλῶσι σθένος, ὅπως χρησιμεύσωσι εἰς τὸ ἔργον τῆς. Ἡ ἐξέλιξις δὲν σταματᾷ. "Ἄν μᾶς ἔφερε μὲ τόσον μόχθον μέχρι τῆς περιωπῆς ἣν κατέχομεν ἤδη, εἶνε καιρὸς νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ βαδίσωμεν μόνοι ἐπὶ τὰ πρόσω, ταυτιζόμενοι μὲ τὴν ἐξέλιξιν. Διατί οἱ πλείστοι καταβαλλόμεθα ἐν ταῖς δυσκολίαις τοῦ βίου, ἠττώμεθα ὑπὸ τῶν ἀδυναμιῶν ἅς καλοῦμεν κακίας, παρεκτροπὰς καὶ τοιαῦτα; Ὁ λόγος τῆς ἠττησῆς εἶνε ὄχι ὅτι εἴμεθα ἀνίσχυροι ν' ἀρθῶμεν ὑπέρτεροι τῶν ἀτελειῶν, ἀλλὰ διότι ἀγνοοῦμεν ὅτι αὐτόχρομα ἔχομεν πᾶσαν τὴν ἀπαιτουμένην ἰσχύν. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐνότης ἀπαρτιζομένη ἀπὸ σώμα, νοῦν, ψυχὴν καὶ πνεῦμα καὶ ὁ κόσμος εἶνε ἐπίσης τετρακτὺς παραλλήλων στοιχείων. Ἡ κατα-

πληκτικὴ δύναμις ἧτις ἐλαύνει τὰς ἀπειρίας καὶ τὰς αἰωνιότητας, ὅπως παιδίσκη ἐλαύνει τὰς πλαγγόνας καὶ τὰς σφαίρας τῆς, εἶνε ἡ δύναμις ἀκριβῶς ἐξ ἧς ἕκαστος ἡμῶν ἐξυφάνθη καὶ ἐκπορεύεται ἀνακεφαλαιῶν τὰς ιδιότητάς τῆς ἀκριβῶς ὡς ὁ σπóρος τοῦ καρποῦ ἀνακεφαλαιοῖ τὰς ιδιότητάς τοῦ δένδρου. Τὸ ἀπειρον καὶ αἰώνιον σθένος ὅπερ ζωογονεῖ τὴν φύσιν εἶνε τὸ σθένος ὅπερ ἀνήκει εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν δικαίωματι ταυτότητος, δικαίωματι ὁμοουσιότητος. Θέλεις ν' ἀναπτύξῃς σθένος, διεύθυνε συστηματικῶς τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐκπροσωπεῖ ἰσχύν καὶ γοργότητα. Ἀναλογίζου τὴν ἀτέρμονα δράσιν, ἧτις σὲ περιβάλλει καὶ σὲ πληροῖ, ἧτις διαθέει πᾶν μόριον τῆς ὑπάρξεώς σου καὶ ἧτις ὑφίσταται ἐντὸς παντὸς σφαιριδίου τοῦ αἵματός σου. Ἐνθυμοῦ ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ὁποία σὲ συνδέει πρὸς τὸ Σύμπαν καὶ σὲ θέτει εἰς συνάφειαν, ἑταιρίαν καὶ ἀλληλεγγύην μὲ τὸν Ἥλιον, τοὺς ἀστέρας καὶ μὲ τὰ βαθύτατα βάθη τοῦ οὐρανοῦ χώρου, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι αὐτὴ ἡ δύναμις εἶνε ἡ οὐσία ἐξ ἧς συνίστασαι. Ἐνθυμοῦ ὅτι αὐτὴ ἡ δύναμις ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ ἕκαστον δένδρον, ἕκαστον ἄστρον, ἕκαστον ἔμφυχον ὅπερ βλέπεις καὶ ἀπὸ ἕκαστον ἦχον ὅστις κραδαίνεται. Ἐνθυμοῦ ὅτι εἰς τὴν δύναμιν αὐτὴν συνίσταται ἡ εὐωδία τοῦ ἄνθους καὶ ἡ λαμπηδὼν τοῦ Ἥλιου, ἡ γοητεία τοῦ ἄσματος καὶ τὸ μένος τῆς θυέλης, ὁ ἐνθουσιασμός τῆς φιλίας καὶ ἡ οἰκοδομὴ τῶν πυραμίδων. Ἐνθυμοῦ ὅτι ἐξ ὄλων τῶν ἐξαισιῶν καὶ πανισχύρων μεγάλων τε καὶ θαυμασιῶν τῆς φύσεως δὲν εἶνε οὔτε ἐν ὅπερ νὰ μὴ εὑρίσκεται λαυθάνον ἐντὸς τῆς οὐσίας ἐξ ἧς ἐπλάσθη ἡ ψυχὴ σου ἀναμένον τὴν νόησίν σου, τὴν θέλησίν σου καὶ τὴν προσπάθειάν σου, ὅπως ἐκδηλωθῇ ὡς μεγαλοῦργημά τι, ὡς σωτηρία, ὡς αἶων. Ἐνθυμοῦ ταῦτα συστηματικῶς, ἀναλογίζου ταῦτα ἀδιαλείπτως καὶ ἐπιμόνως καὶ θὰ ἴδῃς τὸ σθένος σου διηνεκῶς βλαστάνον καὶ φυόμενον ὑπεράνω παντὸς ὅ,τι μέχρι τοῦδε ἐθεώρεις "ἀνώτερον τῶν δυνάμεών σου." Αὐτοὶ εἶνε οἱ ὅροι τῆς ὑπάρξεως, καὶ εἰς ὃν βαθμὸν τοὺς ἀναγνωρίζομεν κατὰ τοσοῦτον αἰ συνθῆκαι τοῦ βίου ὑποτάσσονται εἰς ἡμᾶς. "Ὅσω εὐρύτερος ὁ ὀρίζων ὃν περιλαμβάνει ἡ στοργὴ μας τόσῳ μεγαλήτερον τὸ σθένος μας. Ὅσω ζωηρότερα ἡ συναίσθησις ἡμῶν ὅτι εἴμεθα υἱοὶ Θεοῦ, καὶ θυγατέρες Θεοῦ, τόσῳ θεϊότερος καὶ κραταιότερος ὁ χαρακτήρ τοῦ σταδίου μας, καὶ τόσῳ προθυμότερον ἀφιερῶμεν τὰς δυνάμεις μας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνόλου.

Ἐπισημαίνεται καὶ ἂν φροσῇ ὁ κόσμος, ἕσο βέβαιος ὅτι ἐὰν δὲν ἐφιλοσόφησες περὶ Θεοῦ, περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, περὶ τοῦ ὁπίτου ἀγαθοῦ, ἡμπορεῖς νὰ γίνῃς εἰδικατάτος σκάλῃ, ἀλλὰ πᾶν πενιχρὸς χαρακτήρ, λίαν ἀτελεσφόρητος πατριώτης, οἰκτρῶς ἀναρμόδιος κυβερνήτης. Berkeley.

Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ φαιδρότης μας συντελεῖ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, ἐπιβάλλει ἡμῖν νὰ εἴμεθα ὅσω τὸ δυνατόν φαιδροί. Lubböck.

ΤΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ.

Πολλοὶ εἰδικῶς ἐρευνήσαντες τὸν συμβολισμὸν τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου κατήρτισαν ἐρμηνείαν ἣτις διὰ τὴν κοινωνιολογικὴν σημασίαν τῆς φαίνεται ἐπίκαιρος πρὸς τὰς τάσεις τῶν ἡμερῶν μας. Σταθμίσας ἐπιμελῶς τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνητῶν καὶ ἐρμηνευτῶν τούτων φρονῶ ὅτι δύναμαι νὰ παράσχω εἰκόνα ὅχι μὲν πλήρη, ἀλλ' ἱκανῶς παραστατικὴν τῆς ἀνθρωπίνης σταδιοδρομίας ἀπὸ τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὸν ἀνθρωπισμὸν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ εἰς τὸν ὑπέρτερον προορισμὸν τοῦ Γένους. Ἐχουσιν ἄραγε σκοπὸν τινα, μὴ πρόδηλον εἰς τὴν περιορισμένην διάνοιάν μας, αἱ ἀπαιτήσεις, δοκιμασίαι, αἱ συγκρούσεις, περιπλοκαὶ καὶ θλίψεις τοῦ βίου; Ἐπάρχει ἐπιστημονικὸς λόγος αὐτῶν; Ὅτι ὁ ἀνθρώπινος βίος ἔχει σκοπὸν τινα πρὸς ὃν ἀφορᾷ διηγετικῶς, τοῦτο εἶνε ἀναμφισβήτητον πόρισμα ἐξαγόμενον ἐκ τῆς τάξεως καὶ τῆς μεθόδου ἣν ἐλέγχει ἡ φύσις ἐν πάσαις ταῖς ἐκδηλώσεσιν αὐτῆς. Ἀλλὰ τίς ἄραγε ὁ σκοπὸς οὗτος; Τὸ φῶς ὅπερ ἐπέχυσεν εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως—ἡ θεωρία ἣτις ἀνεπτέρωσε τοὺς στοχασμοὺς μας καθ' ὅσον μᾶς ἔπεισεν ὅτι τελειοποιούμεθα ἀκατασχέτως καὶ ἐπ' ἀπειρον—συνάδει κατὰ λίαν θαυμαστὸν τρόπον πρὸς τὰς εἰκόνας δι' ὧν ὁ Ἰωάννης ἐν τῇ ἐκστάσει τῶν ἀναμνήσεών του ἀγωνίζεται νὰ διερμηνεύσῃ εἰς ἡμᾶς τὰς πεποιθήσεις του περὶ ἀνθρώπινου μέλλοντος. Ἡ ἐξέλιξις ἀποκαλύπτει διαδοχικὴν ἀνύψωσιν, βαθμιαῖον ἐξευγενισμόν. Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου ἐκτυλίσσει διαδοχικὰς εἰκόνας ἀνυψώσεως καὶ ἐξευγενισμοῦ. Ἐκτυλίσσεται ἐνώπιον ἡμῶν δι' ἀμφοτέρων τῶν μεθόδων ὁ Ἄνθρωπος οἷος εἶνε ἐπὶ τοῦ γηίνου ἐπιπέδου του (υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου) καὶ ὁ Ἄνθρωπος οἷος ἐπὶ τέλους μέλλει νὰ εἶνε ἀνερχόμενος εἰς τὸν θρόνον του (υἱὸς τοῦ Θεοῦ). Ὡς υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου καλεῖται νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν ἐπιδράσεων τοῦ σκότους ὡς υἱὸς τοῦ Θεοῦ προώρισται νὰ καταστῇ κληρονόμος καὶ πολίτης τοῦ Σύμπαντος. Ἀμφότεραι αἱ μέθοδοι παρουσιάζουσιν ἡμῖν τὸν Ἄνθρωπον ὑπὸ τὴν διττὴν αὐτοῦ ἔκφρασιν—ὡς Γένος καὶ ὡς ἄτομον. Ἐκαστος ἰδίᾳ καὶ ὅλοι συλλήβδην δοκιμαζόμεθα καὶ πάσχομεν. Ἐκαστος ἰδίᾳ καὶ ὅλοι συλλήβδην μέλλομεν νὰ καταστῶμεν ἐν δυνάμει ὅτι ἀνέκαθεν ὑπήρξαμεν καὶ ἐσμὲν ἐν οὐσίᾳ. Συνάγεται λογικῶς ἐντεῦθεν ὅτι αἱ δοκιμασίαι εἰσὶν αἱ λεωφόροι δι' ὧν βαδίζομεν, εἰσὶν αἱ μέθοδοι τῆς ἐξελίξεως. Ἐπὶ τοῦ γηίνου ἐπιπέδου ὁ Ἄνθρωπος, εἴτε ὡς ἄτομον θεωρηθῇ, εἴτε ὡς Γένος, ἔχει ἑπτὰ φάσεις ἃς ὁ Ἰωάννης καλεῖ ἑπτὰ Ἐκκλησίας. Πρώτη φάσις τοῦ βίου, μετὰ τὴν νηπιακὴν καὶ τὴν παιδικὴν αἰτίνας προηγήθησαν ἤδη τῆς Ἀποκαλύψεως, παρίσταται ἡ νεότης μετὰ τὰ χαρακτηριστικά της, κυριώτερον τῶν ὁποίων εἶνε τὸ κρίνειν ἀδίκως περὶ τῶν ἄλλων. Καὶ αἱ

ἀρεταὶ ἀκόμη τῆς νεότητος εἶνε ἐπιθετικαὶ ὡς ἐκ τοῦ χαρακτηριστικοῦ τούτου. Ἐν τῇ ἐκτιμῇσει μας, ὅταν εἴμεθα νέοι καὶ μάλιστα ἀγώμεθα ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς μεταρρύθμισιν, ὁ ἄλλος εἶνε πάντοτε ἡ ἥρωσ, ἡ ὑποκριτής, ἡ μοχθηρός. Εἰσελθόντες εἰς τὴν φάσιν τῆς νεότητος, ἐγκατέλειψαμεν τὴν παιδικὴν ἀφέλειαν ἣτις ἐκόσμει ἡμᾶς τὸ πρόσθεν. Ἄντ' αὐτῆς ἤδη κοσμεῖ ἡμᾶς ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐπιμονὴ ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῶν ὀνείρων ἅτινα ἀνοίγονται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς μας λίαν ἐπαγωγὰ καὶ θριαμβευτικά. Μόλαταῦτα εἶνε ἴδιον τῆς φάσεως ταύτης νὰ ἐπιδίδεται εἰς ὄνειρα φιλαυτίας καὶ ἐγωῖσμοῦ· δὲν ἐμφορεῖται ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης. Ἡ τε Ἀποκάλυψις καὶ ἡ ἐξέλιξις νουθετοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, ὡς πρὸς τοῦτο τὴν Νεότητα ὑπεθυμίζουσαι ὅτι ἀνευ τοῦ νόμου τῆς ἀγάπης εἰς ναυάγιον μόνον δύναται νὰ καταλήξῃ ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς νεανικῆς εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν. Ἐὰν ἡ Νεότης ἔχη τὴν γνώσιν νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ νουθητήματος τούτου, ὁ πολῦτιμος χρόνος τῆς δὲν ἐδαπανήθη ἐπὶ ματαίῳ, ἡ δράσις τῆς δὲν ἐναρκώθη ὑπὸ τὸν παγετὸν τῆς ἐγωιστικῆς ἀπολαύσεως, ὁ δρόμος τῆς δὲν ἀνεκόπη ὡς ἐκ τῆς ἀνάγκης νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ βήματά της ὅπως προσανατολισθῇ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὀριμωτέρας φάσεως εἰς ἣν εἰσῆλθεν ὁ βίος της. Ἡ εἰσοδὸς τῆς εἶνε θρίαμβος—ὁ θρίαμβος τῆς συναισθήσεως ὅτι ἡ μετάβασις ἐγένετο ἀπὸ χαμηλοτέρου εἰς ὑπέρτερον στάδιον δράσεως. Γεύεται τοῦ δένδρου τῆς Ζωῆς κατὰ τὴν ἀποκαλυπτικὴν φράσιν, ἰσχυροποιεῖται καὶ εὐρύνεται τὸ φρόνημά της κατὰ τὴν ἐπιστημονικωτέραν φρασεολογίαν. Τὸ πόρισμα οὕτω τοῦ νουθητήματος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πηγῶν εἶνε: Φεύγε τὴν φιλαυτίαν ὡς θάνατον. Μὴ κρίνε ἀδίκως, διότι δὲν γνωρίζεις ἀκόμη πάσας τὰς ἀπόψεις. Ἀγάπα τοὺς ἄλλους ἀντὶ πάσης ζημίας, διότι τὸ ἐκ τῆς ἀφιλοκεροῦς ἀγάπης κέρδος εἶνε μεγαλῆτερον καὶ τῆς μεγίστης ζημίας. Τὴν πρώτην νεότητα διαδέχεται ἡ ὀριμωτέρα νεότης. Ἐνώπιον ταύτης ἀρχίζουν νὰ συσσωρεύονται μέριμναι καὶ εὐθῦναι καὶ μείζονες δυσχέρειαι. Αἱ πραγματικότητες τοῦ βίου ἀντικατέστησαν τὰ χρυσᾶ ὄνειρα καὶ ἐντεῦθεν ἐπέρχεται παροδικὴ τις ἀπογοήτευσις ἀγούσα ἡμᾶς νὰ φρονώμεν ὅτι δὲν εἴμεθα ἀρκετὰ σπουδαῖοι ὅσῳ ὑποθέτομεν. Ὁ κίνδυνος ὁ εἰδικῶς χαρακτηρίζων τὴν φάσιν ταύτην εἶνε ἡ φιλοδοξία, ὁ πόθος νὰ θεωρώμεθα ὑπὸ τοῦ κόσμου ὡς σπουδαῖοι χωρὶς ὁμως νὰ καταβάλλωμεν προσπάθειαν ὅπως πραγματι ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ θεωρώμεθα ὡς τοιοῦτοι. Τοῦτο πηγάζει ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας ἣν ἐδημιούργησεν ἐν ἡμῖν ἡ ἀπόσβεσις τῶν νεανικῶν ὀνείρων μας, ἀλλὰ στηρίζεται ἐπὶ φυσικοῦ νόμου τῆς ψυχικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀρκεῖ νὰ τὸν ἐνθυμώμεθα ἵνα ὑπερπηδήσωμεν τὸν κίνδυνον ἐπιμελούμενοι ν' ἀνταποκρίνεται ἡ ἐσωτερικὴ ἀξία

μας πρὸς τὴν γνώμην ἣν θέλομεν νὰ ἔχωσι περὶ ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι. Αἱ περιστάσεις ἐν αἷς ἐκάστοτε εὐρισκόμεθα, ἐνῶ βοηθοῦσι τὴν ἐξέλιξιν ἡμῶν, μᾶς ὑπενθυμίζουσιν ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε πειθαρχικὴ ἐπίδρασις ἐφ' ἡμῶν καὶ ὅτι ὁ στέφανος ὄν μᾶς ἐπιφυλάσσοι δὲν παρέχεται ἄνευ προηγουμένου ἀγῶνος. Ἐξέλιξις δὲν γίνεται ἄνευ γνησίας προσπάθειας. Ἡ πλάστνιγξ τοῦ ἰσορροποῦ πνεύματος ἄρχεται μὲ τὴν μέσῃν ἡλικίαν. Αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις ἰσοσταθμίζονται δίκην πρώτου βήματος πρὸς τὴν ἀρμονίαν τῆς κρίσεως. Ἐν τῇ πλοκῇ τῶν βιωτικῶν περιστάσεων προκύπτει μεγάλη τις δίψα τῆς ψυχῆς, λιμός τις τῆς καρδίας, ἰδεώδες τι ἀπραγματοποίητον, ἢ πραγματοποιήσιμον μόνον ὑπὸ ὑπερμέτρως βαρεῖς ὄρους. Φοβερὰ ἐπαναστάσις, συνεπεία τούτου, συντελεῖται ἐν τῇ ἰδιοσυστασίᾳ μας καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ ἰσοστάθμισις τῶν δυνάμεων μας. Πρώτην φοράν ἀπιλαμβανόμεθα ὅτι τὸ μάννα τῆς ζωῆς τὸ καταπαύου πάντα λιμόν, τὸ τρέφον καὶ οἰκοδομοῦν, εἶνε προτιμώτερον τῶν μέσων δι' ὧν μέχρι τοῦδε ἠλπίζομεν νὰ ἰκανοποιήσωμεν τὰ συγκυκῶντα ἡμᾶς αἰσθήματα. Πρώτην φοράν ἡ ἀναλογία τῶν πραγμάτων ἀποκαλύπτεται ἡμῖν, ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος τίθεται ἐν ἀρμοδιωτέρῳ φωτὶ πρὸς τὰ ἔνδον ἡμῶν. Ἀρχίζομεν νὰ κάμνωμεν τὴν δέουσαν διάκρισιν μεταξὺ γηίνων καὶ οὐρανίων. Βαδίζοντες διὰ τῆς νέας ταύτης φάσεως ἡρωϊκῶς, εὐρίσκομεν τὸ κεκρυμμένον ἀληθὲς μάννα, ὅπερ ἔγκειται εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐνιαίου τῆς ζωῆς καὶ τῆς παγκοσμίου ἀλληλεγγύης. Παραιτοῦμεν τότε τὰ ἰδιαίτερα ἡμῶν εἰδῶλα ἅτινα πρὶν τόσῳ ἐξεθειάζομεν. Ὁ κίνδυνος τῆς φάσεως ταύτης εἶνε νὰ ἐπαναπαυθῇ τις εἰς τὸ κατορθῶμα τῆς ἐξελίξεώς του καὶ νὰ θεωρήσῃ πᾶσαν περαιτέρω ἐρρωμένην ἐπιδιώξιν ὡς ἀναξίαν λόγου. Ἐὰν κατισχύσῃ, ἀποκτᾷ ἐξουσίαν, συντρίβει ὡς σκευὴ κεραμέως τὰς δυνάμεις τοῦ πονηροῦ καὶ ἐκδηλοῖ τὰς ἰδίας ἐαυτοῦ ἐμφύτους ἰκανότητας προαγόμενος εἰς τὴν προσεχῆ φάσιν. Τῆς μέσης ἡλικίας ὁ σκόπελος εἶνε ἡ ῥαστώνη, ὁ ὕπνος, καὶ ἡ ἀδιαφορία ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἄλλων. Αἱ ἐκδηλωθεῖσαι ἰκανότητες δυνατὸν ὡς ἐκ τούτου νὰ μαρανθῶσιν. Ἔρχεται ὁ κλέπτης ἐνῶ κοιμώμεθα καὶ ἀφαιρεῖ ἀφ' ἡμῶν τὸ ἀχρησιμοποίητον τάλαντον. Ἰδεώδη ὑψηλά λησμονοῦνται καὶ ἡ ἐξέλιξις ἀπορρίπτει τὸν λησμονοῦντα αὐτά. Ὁ ἐργηγορῶν ἀφοσιοῖ ἐαυτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γένους, σεμνύνεται ὡς φίλος τῆς Ἀνθρωπότητος. Περιβεβλημένος τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τῆς ἀγνότητος καὶ δικαιοσύνης εἰσέρχεται εἰς τὴν φάσιν ἣτις λέγεται γῆρας, ἀλλ' ἣτις πράγματι εἶνε βαλσαμώδης νεότης φέρουσα τὴν κτηθείσαν σοφίαν ὡς προῖκα. Ὁ κατισχύσας μέχρι τῆς ἐβδόμης ἡλικίας εἰσέρχεται εἰς τὴν Ζωὴν. Ἐπιζῆ καθ' ὃ ἐπικρατέστερος.

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ. ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ὁκτῶ αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ ἡ ἑλληνικὴ Χερσύνησος ἐδέχθη ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς πνοὴν ἐσωτερικῆς φιλοσοφίας, καὶ ἀναφέρεται ὁ Ὀρφεὺς ὡς ὁ ἰδρυτὴς ἐταιριῶν ἀναλαβουσῶν τὴν μύησιν τοῦ Γένους εἰς τοὺς νόμους τῆς Ζωῆς. Ἱστορικὰ δεδομένα περὶ τοῦ Ὀρφέως δὲν ἔχομεν, ἀλλ' ἀναμφισβητήτως ὑπερφυῆς τις ἀτομικότης, ἣν οὐδὲν κωλύει νὰ ὀνομάσωμεν Ὀρφέα, πρὸ τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χριστοῦ φαίνεται ὅτι ἠνοιξε νέους ὀρίζοντας σκέψεως, ἐνεφύσησε ζώσας ἰδέας καὶ ἐνεκαίνισε θεμελιώδεις πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς μεταβολὰς καὶ ἐπαναστάσεις· ἐὰν δὲ βασισθῶμεν εἰς παρεμπιπτούσας ἐκφράσεις συγγραφέων οἷα ἡ τοῦ Ὀρατίου, *Caedibus et faedo victu deterruit Orpheus*, ὁ Ὀρφεὺς ἐξήσκησε μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὰς διαιτητικὰς ἔξεις τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ χρόνος διέσωσε μέχρι ἡμῶν τὰ ἔργα τοῦ Ἡσιόδου ὅστις τὰς περὶ τροφῆς καὶ ἐν γένει ἐπιστήμης τοῦ βίου σκέψεις του ἠντλησεν ἀπὸ τῶν γνώσεων ἃς εἶχον ἐξαπλώσει αἱ ὀρφικαὶ ἐταιρίαι. Ὁ Ἡσιόδος—ὁ συμπολίτης τῆς Κορίνθου, τοῦ Πινδάρου καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδα—εἶνε ὁ ὑμνητὴς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς γεωργικῆς βιομηχανίας. Τὰ ποιήματά του, ἰδίως ἡ *Θεογονία*, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τὸ εὐαγγέλιον τῆς Ἀρχαιότητος καὶ εἰς αὐτά, παρατηρεῖ ὁ Ἀγγλος βιογράφος τοῦ Howard Williams, ὁφείλει τιμὰς τῶν ἐμπνεύσεών του ὁ Μίλτων. Τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι τῆς ἐποχῆς του ὁ Ἡσιόδος ἰδίως καυτηριάζει εἰς τὸ ποίημα *Ἔργα καὶ Ἡμέραι*, ἐνθα ἐλέγχει τὰς μεροληπτικὰς καὶ χρηματιστικὰς τάσεις τῶν λειτουργῶν τῆς Θέμιδος ἀναπτύσσων ἐνταυτῷ τὰς βιονομικὰς ἀληθείας ἐφ' ὧν δέον νὰ βασιζέται ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης. Τὸν θρίαμβον τῆς ἀδικίας καὶ τῆς βίας χαρακτηρίζει ὡς τὸ φρικωδέστερον σύμπτωμα τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ ἐξεικονίζει, χάριν ἐμφαντικωτέρας ἐντυπώσεως τῆς ἰδέας του, *Αἰῶνα Χρυσοῦν* οὗ τὴν παρακμὴν ἀποδίδει εἰς τὴν ἐπιτραπέισαν ἐπικράτησιν τοῦ αἰμοβόρου καὶ θησαυριστικοῦ ἐνστίκτου τοῦ ἐμφωλεύοντος ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει καὶ παραδοκούντος εὐκαιρίαν νὰ θριαμβεύσῃ ἐπὶ ἐξοντώσει τοῦ ἡμέρου καὶ ἀνθρωπικοῦ. Ἐκ τῶν στίχων ἐν οἷς σατυρίζει τοὺς περιφρονοῦντας τὰς φυτικὰς οὐσίας ὡς εἶδη ἐπαρκοῦς τροφῆς καταφαίνεται ὅτι ὁ Ἡσιόδος ὄχι μόνον ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὰς περὶ διαίτης ἀληθείας ἃς σήμερον ἡ ἐπιστήμη ἀναγνωρίζει, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἰς τὴν κρεοφαγικὴν διαίταν ἀπέδιδε τὴν ἐν τῇ ψυχῇ βλάβησιν τοῦ ζωώδους ἐγωϊσμοῦ καὶ τῶν ἐπιθετικῶν ὀρμῶν. Ἐν τῶν πορισμάτων τῆς βιονομίας ἀπορρέει ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν Ἡσιόδειον τοῦτον ἰσχυρισμὸν ὅν ἡ πείρα τῆς Ἀνθρωπότητος κατέστησεν ἀκαταμάχητον.

ΕΡΕΥΝΗΜΑΤΑ.

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΜΕΓΑΛΕΝΩΣΙΣ.

Ὁμὰς Ἀμερικανῶν δισεκατομμυριούχων ἀπεφάσισε ν' ἀγοράσῃ τὰς σπουδαιότερας ἀτμοπλοϊκὰς ἐταιρίας τοῦ κόσμου καὶ ἤρξατο ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ἔνθα ὄχι μόνον ἠγόρασεν ἀτμόπλοια ἐκπροσωποῦντα ἡμισυ ἑκατομμύριον τόννων ἀλλὰ καὶ σύμβασιν συνωμολόγησε μετὰ τοῦ μεγίστου ἐν Ἀγγλίᾳ ναυπηγικοῦ οἴκου ὑποχρεοῦσαν αὐτὸν νὰ μὴ ναυπηγῇ δι' ἄλλον εἰμὴ διὰ τὴν ἐν λόγῳ ὁμάδα. Διὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης ἐνεργείας μέγα τμήμα τῆς ἀγγλικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας τίθεται ὑπὸ σημαίαν ἀμερικανικὴν, μέγισται δὲ ναυπηγικαὶ ἐταιρίαι περιέρχονται εἰς θέσιν ὑπαλλήλων τῆς ἀμερικανικῆς ὁμάδος. Αἱ ἐφημερίδες ἠγειραν πάταγον θελήσασαι νὰ παραστήσωσιν ὅτι ἡ Ἀγγλία κινδυνεύει νὰ καταστῇ ἐξάρτημα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἄλλ' ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι οἱ πωλήσαντες τὰ πλοῖα τῶν ἔχουσιν ἱκανὰ χρήματα ὥστε νὰ ναυπηγήσωσι νέα καὶ καλλήτερα σκάφη καὶ ὅτι ἔλαβον πεντήκοντα ἑκατομμύρια λίρας διὰ τὰ πωληθέντα, ὁ γενόμενος πάταγος θὰ φανῇ ὑπερβολικός. Ἀναμφιβόλως δὲ καὶ ὁ συμβληθεὶς ναυπηγικὸς οἶκος θὰ ἱκανοποιήθῃ ἀποχρώντως ὅπως συναινέσῃ νὰ ἐργάζεται ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἀμερικανικὴν Μεγαλένωσιν. Οἱ Ἀμερικανοὶ κεφαλαιούχοι ἔχουσι τὰ δισεκατομμύρια ἀνεξάντλητα καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἐποφθαλμιῶσι τὴν ἀπόκτησιν τῆς παγκοσμίου ναυτιλίας. Καὶ ἐν τούτῳ ἔγκειται ἡ σημασία τοῦ φαινομένου. Ἡ ὠκεάνειος μεγαλένωσις, ὡς ὠνομάσθη ἡ ὁμάς, καθίσταται πράγματι μία κολοσσιαία ἐταιρία ὑπηρετοῦσα πάσας τὰς θαλάσσας. Ἀναμφιβόλως οἱ Ἀμερικανοὶ κεφαλαιούχοι θὰ πραγματοποιήσωσι κέρδη μεγάλα, ἀλλ' ἡ φορὰ τῆς ἱστορίας τείνει νὰ περιαγάγῃ πᾶσαν σχηματιζομένην μεγαλένωσιν εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Δημοσίου καὶ δὲν εἶνε παράτολμον νὰ προμαντέωσιν τις ὅτι ἡ ὠκεάνειος Μεγαλένωσις εἶνε προωρισμένη νὰ καταστῇ κλάδος Διεθνούς Ἀτμοπλοΐας ὑπὸ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν κυβερνήσεων. Τὸ ταξειδεύειν τοῦ λοιποῦ ἔσται ζωτικὴ ἀνάγκη ὅπως εἶνε ἤδη τὸ ἀλληλογραφεῖν, καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ κράτη τοῦ κόσμου θὰ κρίνωσιν ἐπάναγκες νὰ τὸ καταστήσωσιν ἀδάπανον ὅπως διὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ θεσμοῦ κατέστησαν τὴν ἀλληλογραφίαν. Αἱ μεγαλένωσεις εἶνε σημεῖα τῶν καιρῶν καὶ παρασκευάζουσι τὴν καθολικὴν πανένωσιν πάντων τῶν ἀνθρωπίνων συμφερόντων, περίπου ὅπως τὴν ἔχουσι προαγγεῖλει οἱ προφῆται τοῦ τε ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου σοσιαλισμοῦ ἢ χριστιανισμοῦ.

ΑΝΘΡΩΠΙΚΟΣ ΣΤΙΝΔΕΣΜΟΣ.

Μία τῶν ἀριστα ὀργανωμένων καὶ τελεσφορώτατα λειτουργουσῶν ἐταιριῶν ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε ὁ

Ἀνθρωπικὸς Σύνδεσμος διευθυνόμενος ὑπὸ τοῦ παγκόσμιου φήμην ἔχοντος κοινωνιολόγου Σάλτ. Θεμελιώδης ἀρχὴ ἦν τις ἀσπαζόμενος δύναται νὰ γίνῃ μέλος εἶνε τὸ αἶσθημα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ὁ ἐγγραφόμενος μέλος παραδέχεται δηλαδὴ τὴν ἀρχὴν ὅτι πᾶσα κάκωσις καθ' οἰουδήποτε ἐμφύχου ὄντος, ἄμεσος ἢ ἔμμεσος, ἐξαιρέσει μόνον προκειμένου περὶ ἀμύνης ἢ ἀπολύτου ἀνάγκης, εἶνε πράξις ὑπονομούμευσα τὴν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν καὶ ἐπιπροσθεὶ εἰς τὴν πρόβδον τῆς Ἀνθρωπότητος. Τὸ αἶσθημα αὐτὸ εἶνε ἀναντιρρήτως θεμελιώδες καὶ πᾶσα διαγωγὴ στηριζομένη ἐπ' αὐτοῦ εἶνε ἀναγκαίως σύμφωνος πρὸς τοὺς ἀναλλοιώτους νόμους τῆς ἠθικῆς. Κακώσεις καθ' ἐμφύχων (εἴτε ἀνθρωπίνων, εἴτε ὑπανθρωπίνων) γίνονται καθ' ἐκάστην ἀμέσως καὶ ἐμμέσως, σιωπηρῶς καὶ ἐνεργῶς, χωρὶς νὰ ὑποπτευώμεθα κἂν ὅτι εἰσὶν ἀδικοὶ καὶ ἀνθρωπολέτεροι, ἀφοῦ καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου γίνονται καὶ δυνάμει ἐρριζωμένων ἔξεων. Ἐντεῦθεν μία τῶν κυριωτέρων δράσεων τοῦ Συνδέσμου εἶνε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν τε ριζικὴν μεταρρύθμισιν τῶν ἰσχυόντων ποινικῶν νόμων ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὁποίων φοβεραὶ ἀδικίαι καὶ καταθλίψεις ἀκαταπαύστως διαπράττονται, καὶ τὴν διαμόρφωσιν ἀνθρωπιστικῶν ἔξεων. Ἄσκει οὐ σμικρὰν ἐπιρροὴν πρὸς ἀναχαίτισιν τῶν ὀρμῶν αἵτινες προκαλοῦσι τοὺς πολέμους καὶ καταδεικνύει τὰ δεινὰ ἄτινα συνεπάγονται οἱ ἐξοπλισμοὶ τῶν ἐθνῶν. Οὐχ ἥττον ἐπιτυχῶς ὁ Σύνδεσμος ἐργάζεται, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ εἰρημένου θεμελιώδους αἰσθήματος, τονίζων ὅτι εἶνε καθήκον ἐκάστου ἡμῶν νὰ συντελέσῃ εἰς βελτίωσιν τῶν ὑφισταμένων κοινωνικῶν ὄρων οἷτινες ἐπιτρέπουσιν ὥστε μεγάλη πλειονότης τοῦ λαοῦ νὰ διατελῇ ἐν καταστάσει χρονίας ἐνδείας. Προσέτι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀξιώματος ὅτι "τὸ μὴ ἀγαθὸν οὐδ' ἀληθὲς" ἀναρῆι τὴν ἐπικρατοῦσαν πλάνην ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἐξυπηρετεῖται διὰ πειραματισμοῦ ἐπὶ ζώντων καὶ καταδικάζει συστηματικῶς τὰς ἀπανθρωπίας τὰς γινόμενας χάριν κυνηγίου ἢ συρμοῦ ἢ ἐπαγγελματικῆς προαγωγῆς καὶ συντελοῦσας εἰς τὴν μείωσιν τοῦ μέτρου δι' οὐ μετράται ἡ ἐθνικὴ ἠθικὴ. Συνεπῆς πρὸς τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ δράττεται πάσης εὐκαιρίας ὅπως στιγματίσῃ τὰ φρικαλέα ἄλγη εἰς ἃ ὑποβάλλονται τὰ ζῶα μετακομιζόμενα πρὸς σφαγὴν. Πᾶσαι αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ ἀρίστου καὶ μέγαν σεβασμὸν ἐμπνέοντος σωματείου τούτου διευθύνονται κατὰ τῶν εἰρημένων ποικίλων ἐνεργειῶν ὄχι ἔνεκα αὐτῶν καθ' ἑαυτάς, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ ζωτικοῦ καὶ αἰωνίου νόμου ὃν προσβάλλουσι—νόμου οὐ ἢ παραγνώρισις ἀπειλεῖ νὰ κραταιώσῃ ὅ,τι ἀγενὲς καὶ βάρβαρον ἢ ἐξέλιξις προσπαθεῖ νὰ ἐξοβελίσῃ ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ Ἀνθρωπικὸς Σύνδεσμος ἐργάζεται νὰ κραταιώσῃ ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ἡμερὸν κέκτηται ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ὀργάνωσις τοῦ σωματείου ἔχει διεθνή χαρακτῆρα καὶ ἐάν τις

αναγνώστης τῆς ΕΡΕΤΝΗΣ ἐπιθυμῆ νὰ γίνῃ μέλος δύναται ν' ἀποταθῆ πρὸς ἡμᾶς. Ὡς σημαίαν του ὁ Ἀνθρωπικὸς Σύνδεσμος ἔχει ἀναγεγραμμένον τὸ ἑξῆς :

Ποτὲ μὴ στέρξης αἰσθημα καυχῆσεως ἢ ἡδονῆς
Μὲ ἀληθῶνα συνδεθὲν καρδίας ἄλλης ταπεινῆς.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΚΑΡΠΟΙ.

Ἡ "Μοῦσα τῶν σοφῶν" (*Musa sapientum*) ὡς ἐπιστημονικῶς καλεῖται ἡ βανάνα εἶνε ἤδη τόσῳ περιζήτητος καρπὸς ἐν Ἀγγλίᾳ ὥστε ἀλλεπάλληλα ἀφικνούνται τὰ φορτία ἀπὸ διαφόρων τροπικῶν χωρῶν. Αἱ ἀρεταὶ τῆς εἶνε ποικίλαι ὑπὸ ἔποψιν τροφῆς, ἰατρικῆς καὶ βιομηχανίας, ἡ δὲ αὐξουσα κατανάλωσις αὐτῆς ἐλαττονεῖ ὁσημέραι τὴν τιμὴν τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Παράγεται ἀφθόνως εἰς τὰ εὐκραῖα κλίματα καὶ ἡ καλλιέργεια αὐτῆς εἶνε λίαν εὐχερῆς. Ἡ Ἰνδικὴ ἐντούτοις κυβερνησις καταβάλλει μεγάλην ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ εἶδους. Μακρὰ καὶ λεπτομερῆς περιγραφή πασῶν τῶν ἰδιοτήτων του καθὼς καὶ τῶν διαφόρων μεθόδων τῆς καλλιέργειας του δίδεται εἰς τὸ ἔξοχον "λεξικὸν τῶν προϊόντων τῆς Ἰνδίας" ὑπὸ Οὐάτς. Ἡ βαναυέα ἔχει ὀκτῶ μέχρι δεκαπέντε ποδῶν ὕψος καὶ εἶνε ἀειθαλῆς διαρκούσα τρία ἢ τέσσαρα ἔτη. Ἐν Ἀφρικῇ τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐξ αὐτῆς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ἐν δὲ ταῖς δυτικαῖς Ἰνδίασι ὑπάρχει ἐν ἑκατομμύριον βαναυῶν ἐν ἑκάστη φυτεία. Ἐν Ἰνδία πᾶσα οἰκία ἔχει καὶ τὸ ἐκ βαναυῶν ἄλσος τῆς. Ὅχι μόνον ὁ καρπὸς εἶνε εὐγευστος, ἀρωματώδης καὶ ὑγιεινός, ἀλλὰ καὶ τὰ φύλλα καὶ ὁ φλοιὸς χρησιμοποιοῦνται παντοιοτρόπως. Ἐκάστη βαναυέα παράγει ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ ὄρμαθους βαναυῶν. Ἐκαστον στρέμμα χωρεῖ διακοσίας βαναυέας, καὶ ἀποδίδει κέρδος περὶ τὰς χιλίας δραχμᾶς. Ὁ θαυμάσιος οὗτος καρπὸς συλλέγεται πρὶν ὠριμάσῃ καὶ στελλόμενος εἰς Εὐρώπην ὠριμάζει καθ' ὁδὸν καὶ ἐν ταῖς ἀποθήκαις. Ἡ καταγωγὴ του εἶνε ἡ μεσημβρινῇ Ἀσία καὶ πρώτη αὐτοῦ μνεία γίνεται ὑπὸ τοῦ Πλινίου ὅστις λέγει ὅτι οἱ Ἕλληνας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐθαύμασαν τὰς βαναυέας τῆς Ἰνδίας, οἱ δὲ σοφοὶ ἀνεπαύοντο ὑπὸ τὴν σκιάν των τρώγοντες τοὺς καρπούς, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ὀνομασία. Δυστυχῶς ἡ βανάνα παράγει καὶ οἰνόπνευμα, ἀλλ' ἐλπίζωμεν ὅτι ἡ ὄρεξις τοῦ δηλητηρίου τούτου δὲν θὰ ἐπισκιάσῃ τὴν γενικευομένην ἐκτίμησιν τῶν θρεπτικῶν καὶ ἰαματικῶν ἀρετῶν αὐτῆς τρωγομένης ἐν τῇ φυσικῇ τῆς καταστάσει. Εἰδικὸς στόλος παρασκευάζεται ὅπως μεταφέρῃ εἰς Βριστόλην βαναυὰς ἀπὸ τὰς δυτικὰς Ἰνδίας. Ἐπτὰ ἀτμόπλοια ἤδη ἐναυπηγήθησαν ἐπὶ τούτῳ, καὶ τέσσαρα ἑκατομμύρια βαναυὰι ἀποβιβάζονται εἰς Βριστόλην ἀνὰ πᾶν δεκαπενθήμερον, δηλαδὴ 104,000,000 τὸ ἔτος. Σημειωτέον ὅτι ὁ καρπὸς αὐτὸς εἰσῆχθη κατὰ πρώτην φοράν εἰς

τὴν Ἀγγλίαν μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν λόγῳ πειράματος. Ἡ Ἀμερικὴ ἐπίσης ἐσχάτως ἠσπάσθη τὴν βανάναν καὶ ἤδη εἰσάγει ἐξ Ἰαμαϊκῆς, Κούβας, Κοσταρίκας καὶ Πορτορίκκου 400,000,000 βαναυῶν κατ' ἔτος. Ἡ εἰσάγουσα αὐτὰς Ἑταιρία ἀρξάμενη ἀπὸ ταπεινοτάτων ἐργασιῶν ἔχει ἤδη κεφάλαιον 100 ἑκατομμυρίων φράγκων καὶ αἱ μετοχαὶ τῆς εἶνε βαρῦτιμοι. Πᾶν εἶδος φαγητοῦ καὶ γλυκύσματος κατασκευάζουσιν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπὸ τὴν βανάναν καὶ εἶνε ἀναμφίβολον ὅτι ὡς τροφή δύναται ἄριστα ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ κρέας.

Τῆς Κοριωθιακῆς σταφίδος ἡ ἀληθῆς ἀξία ἔγκειται εἰς τὴν κατανάλωσιν αὐτῆς ἐν ὄσῳ εἶνε χλωρά. Μικρὰ ποσότης ἐπιμελῶς ἀναπτυσσομένη καὶ ἐκλεκτῶς παρασκευαζομένη ἠδύνατο νὰ ξηραίνεται καὶ νὰ μετατρέπεται εἰς χρυσὸν ἐν τῇ ἀγγλικῇ ἀγορᾷ. Ἄλλ' ὁ χρυσὸς ὁ γνήσιος εἰς τὴν ἠδύνατο νὰ μετατραπῆ τὸ ὑπόλοιπον τῆς παραγωγῆς θὰ συνίστατο εἰς τὸ ὑγιὲς αἷμα ὅπερ θὰ ἐδημιούργει τρωγομένη νωπῇ. Ἡ σταφὶς ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῆς καταστάσει εἶνε πλήρης ζωτικότητος, διότι εἶνε οὕτως εἰπεῖν ὅλη ὑγρὸν ἠλιόφως, ἐνῶ ξηρανομένη προσλαμβάνει στοιχεῖα ὑπὲρ τὸ δέον θερμαντικὰ διὰ τὸ ἑλληνικὸν κλίμα, ἡ ὥστε νὰ εἶνε ὑγιεινὴ τροφή ἐν Ἑλλάδι. Ἄν τὴν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας θὰ ἔκαμνον χρῆσιν αὐτῆς σοφωτέραν ἢ ἡμεῖς, ἐκτὸς ἐὰν ἀνεκίλυπτον ὅτι παράγει οἰνόπνευμα. Φρικωδεστέρα ματαίωσις τοῦ προορισμοῦ τῆς σταφίδος δὲν δύναται νὰ εἶνε παρὰ ἡ μετατροπὴ αὐτῆς εἰς οἰνόπνευμα.

Ἄλλος θαυμάσιος καρπὸς εἶνε ἡ ἀνανὰ ἧς τὰς ἀρετὰς ἐξαίρει ἐν προσφάτῳ τεύχει τὸ ἰατρικὸν περιοδικὸν τοῦ Λονδίνου *The Lancet*. Ὁ χυμὸς τῆς περιέχει πεπτικὴν τινα οὐσίαν ὀνομαζομένην βρωμελίνην καὶ ἐνεργοῦσαν ὅπως ἡ πεψίνη, ἀλλὰ πολὺ δραστικώτερον. Πάντες οἱ καρποὶ περιέχουν πεπτικὰς οὐσίας καὶ εἶνε πολύτιμοι ὄχι μόνον ὡς τροφή ἀλλὰ καὶ ὡς μέθοδος πέψεως. Ἄλλ' ἡ βρωμελίνη αὕτη εἶνε ἀφθονος, ἀφοῦ ἐκάστη ἀνανὰ περιέχει σχεδὸν μίαν ὀκτῶ χυμοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ δύναται ἡ βρωμελίνη νὰ ἀποχωρισθῆ διαλυομένης ἐν αὐτῷ μεγάλῃς ποσότητος ἄλατος. Εἶνε ὑπερτέρα τῆς πεψίνης καθόσον ἐνεργεῖ ὄχι μόνον ἐν τῷ στομάχῳ ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐντέροις, ἐνεργεῖ δὲ φυσικώτερον καὶ ὀμαλώτερον. Ἡ *Lancet* συνιστᾷ ἐν τεμάχιον νωπῆς ἀνανᾶς μετὰ τὸ φαγητόν. Πολλοὶ στεροῦνται τῆς ἀνεκτιμῆτου ὠφελείας ἣν παρέχουσιν εἰς τὸ σύστημα τὰ κάρνα διότι τὰ εὐρίσκουσι δύσπεπτα. Ἄλλ' ἡ ἀνανὰ τὰ καθιστᾷ εὐπεπτα τρωγομένη κατόπι. Τὰ κάρνα ἐντούτοις δὲν εἶνε δύσπεπτα, ὅταν ἀποτελῶσι κύριον συστατικὸν τῆς τροφῆς ἀντὶ νὰ τρώγονται ὡς ἐπιδόρπιον.

Τὰ δαμάσκηνα ἐσχάτως ἐπίσης κατέστησαν λίαν περιζήτητα καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν. Πᾶσαι αἱ ἰατρικαὶ αὐθενταὶ τὰ ἐπαινοῦσι καὶ τὰ συνιστῶσι ὡς ζωτικὴν τροφήν. Ἡ Καλλιφορνια

παράγει αφθονίαν. Διακόσμαι χιλιάδες στρεμμάτων αφιερώθησαν εκεί εις την καλλιέργειαν του καρπού τούτου πρό ὀλίγων ἐτῶν. Τῷ 1900 παρήχθησαν 140 ἑκατομμύρια λίτραι· ὑπολογίζεται δὲ ὅτι ὁ καλλιεργητὴς τῶν δαμασκηνῶν κερδαίνει περὶ τὰς δισχιλίαις δραχμὰς τὸ στρέμμα.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

Βιβλίον πολλῆς προσοχῆς ἀξίον ἐξεδόθη ἔσχατως γραφέν ὑπὸ τοῦ Γάλλου πνευματιστοῦ κ. Encausse, ὅστις συνήθως γράφει ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Papus. Ὁ συγγραφεὺς ἐννοεῖ τὸν πνευματισμὸν ὑπὸ τὴν εὐρείαν, φιλοσοφικὴν αὐτοῦ ἐκδοχὴν καὶ ἀσχολεῖται ἐν τῷ εἰρημένῳ ἔργῳ "L' Occultisme et le Spiritualisme" ἢ ἀποκαλύψη πῶς αἱ μύσται τῆς ἀληθοῦς θρησκείας ἐν πάσῃ ἐποχῇ καὶ ἐν παντὶ ἔθνει εἰργάσθησαν πρὸς ἐπίτευξιν μιᾶς Συνθέσεως ἁρμονικῆς πασῶν τῶν θρησκευτικῶν συλλήψεων τῆς Ἀνθρωπότητος. Πῶς, διακρίνοντες τὰς οὐσιαστικὰς ἀληθείας ἐκάστου θρησκευματος, συστηματοποιούντες δὲ καὶ διδάσκοντες αὐτὰς εἰς ὀλίγους δεκτικούς μαθήσεως, κατέστησαν ἔργον καὶ ἀποστολὴν τοῦ βίου των νὰ πατάσσωσιν ἐκάστοτε ἐν τῇ γενέσει τῆς πᾶσαν τάσιν πρὸς τυραννίαν ὅπουδῆποτε ἀναφαινομένην καὶ νὰ προάγωσιν τὸν ἔρωτα τῆς ἀληθείας, τῆς προόδου καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ὅσάκις κύματα χονδροειδοῦς ὑλοφροσύνης ἀπειλοῦσι νὰ σύρωσιν τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τοὺς βυθοὺς τοῦ σκότους. Οἱ μύσται ὑπῆρξαν πάντοτε ἐρευνηταὶ τῶν νόμων τῆς Ζωῆς καὶ εἰς τὰς ἐρεῦνας των ὀφείλονται αἱ τόσαι ψυχολογικαὶ ἐπιστήμαι αἵτινες ἔξακολουθοῦσι καὶ σήμερον ἢ ἀναπτύσσονται. Ὁ μύστης συγκρινόμενος πρὸς ἓνα ἐξ ἐκείνων οὐς θαυμάζομεν ὡς πεπαιδευμένους δύναται νὰ παραλληλισθῇ μὲ ἓνα Τέσλαν συγκρινόμενον πρὸς ἔμπορον ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων. Ὁ μύστης ἐν μέσῳ ἀνθρώπων γνησίως καὶ εἰλικρινῶς ποθούντων ἀνάπτουξιν ἀνυψῶναι αὐτούς, ἐν ἀγνοίᾳ των πολλάκις διευθύνων τοὺς στοχασμούς των πρὸς εὐγενῆ ἰδεώδη. Μία ἐκ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν ἃς ὁ κ. Encausse διδάσκει εἶνε τὸ ἀναγραφέν ἤδη ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς φιλοσοφίας ὅτι τὸ πνεῦμα παντὸς ἀνθρώπου δὲν ἐκδηλοῦται ἅπαξ μόνον ὡς ἐπίγειος ὑπαρξίς, ἀλλὰ πολλάκις. Διαδοχικὴ σειρὰ ὑπάρξεων χρησιμεύει ὡς μακραίων σταδιοδρομίας τοῦ πνεύματος, ὅπερ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀποκαθαίρεται διορθοῦν ἐν ἐκάστη τῶν ἐνσαρκώσεων του ὅσα σφάλματα δὲν ἐπρόφθασεν ἢ δὲν ἔγνω νὰ διορθῶσιν ἐν τῇ προηγουμένῃ. Μεταξὺ δύο ἐνσαρκώσεων τὸ πνεῦμα ἐνθυμεῖται πάσας τὰς παρελθούσας, ἀλλ' ὅταν προσεγγίξῃ εἰς νέαν ἐνσάρκωσιν λησμονεῖ αὐτὰς διατηροῦν μόνον τὴν γενικὴν ἐπίδρασίν των. Ὁ μύστης ἀπαξιοῖ τὰ ἀριστεία τοῦ κόσμου καὶ ἀποφεύγει τὴν τύρβην τοῦ πολιτισμοῦ. Σχετίζεται πρὸς εὐαρίθμους πρὸς οὐδὲν ἀποκαλύπτει τὴν ἰδιότητά του μόνον ὅταν τοὺς κρίνῃ

ἱκανοὺς ἢ ἀναλάβωσι τὴν ἐκτέλεσιν μεγάλων ἔργων ἐν ταῖς διαφόροις σφαίραις τῆς κοινωνικῆς δράσεως. Ὁ κ. Encausse, ὅπως ὁ Πλάτων, παραβάλλει τὸ πνεῦμα πρὸς ἡνίοχον, τὴν ψυχὴν πρὸς ἵππον καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἄρμα. Ὁ ἵππος ἔλκει, ἀλλ' ὁ ἡνίοχος ἐλαύνει. Τὸ σύγγραμμα χρήζει μακροτέρας διεξηγήσεως, ἣν πρέπει ἢ ἀναβάλω εἰς προσεχῆς τεύχος.

Ο ΛΕΩΝ ΙΓ' ΚΑΙ Η ΠΡΟΟΔΟΣ.

Οἱ κορυφαῖοι τῶν ἱεραρχῶν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν θεολόγων προσκαλοῦνται ὑπὸ τοῦ Πάπα νὰ συνέλθωσιν ἐν Ῥώμῃ πανταχόθεν τοῦ κόσμου καὶ ἀποτελέσωσιν Ἐπιτροπὴν πρὸς ἐρευναν τῶν διαφόρων προβλημάτων ἅτινα ἐγείρει ἡ πρόοδος τῆς κοινωνιολογίας ἐν σχέσει πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον. Τὸ διάβημα τοῦτο ὑπηγορεύθη φαίνεται ὑπὸ τῆς ἐξαπλώσεως φιλελευθέρου πνεύματος ἐν μέσῳ τοῦ καθολικοῦ κλήρου, καὶ ἡ νοημοσύνη τοῦ Λέοντος ΙΓ' διείδεν ὅτι ἡ θεολογικὴ ἐπιστήμη χρήζει ἀνακαινισμού, ὅσάκις νέαι ἀλήθειαι προκύπτουσιν καθιστώσι τὰς παλαιὰς ἀναχρονισμὸν. Ἐκκλησία μὴ συμβαδίζουσα μὲ τὴν παγκόσμιον ἐπιστημονικὴν πρόοδον δὲν δύναται ἢ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἡ δοῦσα τὸ Εὐαγγέλιον θεὸς σοφία δὲν ἀπέβλεψε βεβαίως εἰς τὴν ἀπλήν θεμελιώσιν Ἐκκλησίας καὶ κλήρου, ἀλλ' ἀνταπεκρίθη πρὸς τοὺς παλμούς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἐπίσης δὲ εἰς αὐτοὺς ἀνταποκρίνεται ἀνοίγουσα ἐκάστοτε νέους ὀρίζοντας γνώσεως. Κατ' ἀνάγκην τὸ Εὐαγγέλιον πρέπει νὰ εἶνε οὐσιωδῶς ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς ἀποκαλύψεις τῆς Ἐπιστήμης, καὶ ἂν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης πεισθῇ ὅτι ὀφείλει νὰ ἐρευνᾷ ἐκάστοτε τὴν βίαν τῆς ἁρμονίας ταύτης, ἀναποδράστως θὰ κερδήσῃ ἔδαφος καὶ θὰ ζωοποιηθῇ μεταμορφουμένη ἀπὸ ψιλῶ ὀνόματι καθολικῆς εἰς ἀληθῶς καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ συγκαλουμένη Ἐπιτροπὴ ἴσως εἶνε τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην. Ἡ χριστιανικὴ θεολογία παραδέχεται ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνοικεῖ ἐν τῇ ὅλῃ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ συνέπειαν καὶ εἰς ἕκαστον μέλος τοῦ ὅλου σώματος. Ὁ νῦν Πάπας ἀποδεικνύει εὐρείαν διάνοιαν συγκαλέσας εἰς σύσκεψιν καὶ πεφωτισμένους λαϊκοὺς μετὰ τῶν κληρικῶν, καὶ δὲν εἶνε παράτολμον νὰ προμαντεύσῃ τις μόνιμὸν τι Συνέδριον ἀσχολούμενον ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐρευναν τῆς ἁρμονίας τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς τὰς τάσεις ἐκάστης γενεᾶς. Ἡ ἐξέλιξις βαίνει ταχύτατα καὶ ἐγκαταλείπει πᾶν ὅ,τι δὲν εἶνε γοργὸν καὶ συστηματικὸν εἴτε λέγεται Ἐκκλησία, εἴτε πολιτεία, εἴτε ἔθνος, εἴτε κοινωνία. Σημεῖα τοιαύτης γοργότητος καὶ συστηματικότητος δὲν ἀνεφάνησαν ἀκόμη εἰς τὸν ἰδικὸν μαζὸν ὀρίζοντα.

ΧΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ.

Ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος ἀπὸ τινος εὐρίσκεται εἰς διέγερσιν συνεπείᾳ τῶν πειραμάτων τοῦ Λέβ, καθηγητοῦ τῆς Φυσιολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Σικάγου. Ὁ Λέβ ἀξιοῖ ὅτι δύναται νὰ παραγάγῃ ζωὴν τῇ βοήθειᾳ τῆς χημείας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του. Ἐν τούτοις ἐξ ἀφეთρίας αὐτοῦ ἐγράφησαν περισπούδαστοι μελέται, ὧν διανυγέστεραι εἰσὶν αἱ ἐν τῇ Δεκαπενθήμερῳ Ἐπιθεώρησει, καὶ αἱ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Λονδίνου δημοσιευθεῖσαι. Ὡς ὁ Λέβ παρατηρεῖ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε δημοκρατία αποτελούμενη ἐκ πολλῶν ἑκατομμυρίων ἀνεξαρτήτων καὶ αὐτονόμων κυττάρων. Ἐκαστον τῶν κυττάρων τούτων συνίσταται ἀπὸ οὐσίαν καλουμένην πρωτόπλασμα, ἀπὸ ἑνα ἐνδότερον πυρήνα καὶ ἀπὸ μίαν ἐξωτέρα μεμβράνην. Ἡ σύνθεσις ὅμως καὶ τῶν τριῶν τούτων ἀποτελεῖ πρᾶγματι μίαν οὐσίαν, διότι τὰ δύο αὐτομάτως ἀνέθορον ἐκ τοῦ πρωτοπλάσματος. Ἡ μόνη διαφορὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιστήμη δύναται νὰ διακρίνῃ μεταξὺ πρωτοπλάσματος ζῶντος καὶ πρωτοπλάσματος μὴ ζῶντος εἶνε ὅτι τὸ ζῶν πρωτόπλασμα κινεῖται. Ὁ Λέβ ἤδη ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ κίνησις συμβαίνει κατ' ἀντανάκλασιν, τουτέστι συνεπείᾳ ἐρεθισμοῦ ἔξωθεν. Δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸν Λέβ ἐνέργεια ἔνστικτος, ἀλλ' ἐνέργεια ἐξ ἀντανάκλασεως. Ἡ διακέντησις ἣτις προκαλεῖ τὴν κίνησιν τοῦ πρωτοπλάσματος εἶνε χημικὴ, ὡς δεικνύουσι, λέγει, τρανῶς τὰ πειράματά του. Δὲν ἀπαιτεῖται εἰμὴ ἡ διακέντησις τῶν χημικῶν σκευασίων ὅπως προκληθῶσιν αἱ κινήσεις ἅς κρίνομεν χαρακτηριστικὰς τῆς ζωῆς. Τὰ δὲ φαινόμενα τῆς κινήσεως εἶνε ἠλεκτρικὰ τὴν φύσιν, ὄχι χημικά. Ἐκ τούτων τῶν ἐρευνῶν του ὁ καθηγητὴς συμπεραίνει ὅτι διδομένων ὠν καὶ ἀλάτων, ἡ παραγωγή καὶ παράτασις τῆς ζωῆς καθίσταται ἔργον τῆς ἐπιστήμης. Ὁ Λέβ βεβαίως ὅτι ἐξεκόλαψεν ὡὰ ἀνευ γουήης, ἔθεσεν εἰς κίνησιν μέλη ζῶου ἀποτετμημένα, καὶ ἀνέκοψεν ἐπερχόμενον θάνατον διὰ χημικῶν διαλύσεων. Ἀλλὰ λεπτομερείας τῶν ἐργασιῶν του τούτων δὲν ἐδημοσίευσεν, καὶ ταύτας ἀκριβῶς ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος ἀναμένει μετὰ βαθυτάτου ἐνδιαφέροντος. Ὅχι ὅτι τὸ μυστηριώδες τῆς ζωῆς θὰ ἐκπέσῃ. Ἀπ' ἐναντίας πιθανώτερον εἶνε νὰ ἐντείνῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἐρευνητικότητα ἡ ἀπόδειξις τῶν θεωριῶν τοῦ Λέβ. Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιστημόνων βασίζεται ἐπὶ τῆς σκέψεως ὅτι ἐντεῦθεν θὰ συντελεσθῇ ἐπανάστασις εἰς τὰς περὶ τῶν νόμων τῆς ζωῆς ἀντιλήψεις μας.

ΤΠΕΡΜΕΡΟΠΑ ΓΕΝΗ.

Πῶς προέκυψεν ἡ Μυθολογία οὐδεὶς γνωρίζει καὶ ὑπάρχουν δέκα ἢ δώδεκα διάφοροι σχολαὶ ὑποστηρίζουσαι ἑκάστη ἰδίαν θεωρίαν. Μία ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡ γλωσσικὴ ἣτις ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ

μῦθος εἶνε νόσημα τῆς γλώσσης! Ἐτέρα σχολὴ παραβάλλει τὴν γένεσιν τοῦ ἑλληνικοῦ μύθου πρὸς τὴν γένεσιν τοῦ μαργαρίτου. “Σταγὼν ὕδατος πίπτει ἐντὸς τοῦ ὄστρειοῦ, παράγει ἐρεθισμὸν καὶ ἐκκρίνεται ὁ μαργαρίτης. Οὕτω σταγὼν τις φαντασίας εἰσέδουε κατὰ καιροὺς εἰς τὴν ἔθνικὴν ψυχὴν, παρήγετο ἐρεθισμὸς καὶ ἐκκρίσις ἐνὸς μύθου.” Βεβαίως ἡ ἐξήγησις τοῦ μύθου ὡς ἀρχηγόνου τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι εἶνε ἡ ἐπιστημονικώτερα. Εἰσὶ καὶ οἱ συλλαβόντες τὴν ἔννοιαν ὅτι ὅταν λέγωμεν Ἀπόλλωνα (ἢ Ἑρμῆν, ἢ Ἀρτεμιον, ἢ Ἀθηνᾶν, ἢ Ἀφροδίτην) δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν Γένος τι ὀλόκληρον ἀποτελούμενον ἀπὸ ὑπερμέροπα ὄντα (ἀπόλλωνας, ἑρμᾶς, ἀρτέμιδας, ἀθηνᾶς, ἀφροδίτας), ἀκριβῶς ὅπως, ὅταν λέγωμεν Ἀνθρώπον, φανταζόμεθα τὸ Γένος ὅπερ ἀποτελοῦμεν οἱ ἄνθρωποι. Αἱ σφαῖραι τοῦ Σύμπαντος εἶνε ἀπειροί. Ἡ Ζωὴ εἶνε ἐνιαία, ἐξελισσομένη ἀπὸ σφαίρας εἰς σφαῖραν. Οὐδὲν, λέγουσι, κωλύει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ὑπερμέροπα Γένη, ὅπως ὑπάρχει ἀνθρώπινον Γένος. Τολμῶμεν εἰπεῖν ὅτι ἡ λέξις Ἀνθρωπότης εἶνε τόσῳ ὠριμία—ἡ Θεότης αὐτὴ δὲν ἀπηξίωσε νὰ φανερωθῇ δι' αὐτῆς—ὥστε δύναται νὰ περιλάβῃ ὅλα τὰ ὑπερμέροπα Γένη ὑπὸ τὴν κατηγορίαν τῆς.

ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑ ΜΕΙΡΑΚΟΣ.

Μία ἀπὸ τὰς μεγάλας συνοικίας τοῦ Λονδίνου ἡ Πεντοβίλλη χαρακτηρίζεται ὑπὸ μεγάλου πληθυσμοῦ γάτων καὶ ἐπίσης μεγάλου πληθυσμοῦ παιδῶν. Ἀναγκαῖα συνέπεια προέκυψεν ὅτι οἱ γάτοι ὑφίστανται πολλὰ δεινὰ ὑπὸ τοὺς σπορτορρεπεῖς παῖδας. Ἀλλ' ὁ ἀνθρωπισμὸς τῶν ὠριμωτέρων κατοίκων ὑπέδειξε τὴν ἴδρυσιν Ἑταιρίας ἐχούσης τὸν ἐπόμενον ἀξιοσημεῖωτον σκοπὸν. Οἱ ἴδρυταί τῆς ἐπωφελήθησαν τῆς παραδοξοτάτης στοργῆς ἣν εἰς τῶν παιδῶν ἔδειξεν ὑπὲρ τῶν δεινοπαθούτων γάτων κηρυχθεὶς πρόμαχος αὐτῶν κατατροπώσας ἑκατοντάδας παιδῶν τυραννούντων τὰ αἰλουροειδῆ πλάσματα καὶ λυτρώσας χιλιάδας τούτων ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τυράννων των. Ὁ γενναῖος αὐτὸς μεῖραξ δὲν ἠδύνατο νὰ διαθρέψῃ τόσα ζῶα καὶ ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὰς ἔφημερίδας ἐπικαλούμενος σύμπραξιν τῶν φιλοζῶων. Ἐντεῦθεν ἡ Ἑταιρία, ἣτις ἰδρυθεῖσα ἐθέσπισεν ὅτι πᾶς μεῖραξ κατορθόνων νὰ διασώσῃ ἀριθμὸν τινα γάτων ἀπὸ τὴν τυραννίαν δύναται νὰ τοὺς προσάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς. Ἡ Ἑταιρία κατόπιν θὰ παραγγέλλῃ εἰς ἄρμόδιον λογογράφον τὴν συγγραφὴν βιβλιαρίου ἀφηγουμένου γλαφυρῶς καὶ ἐπαγωγῶς καὶ μὲ εἰκονογραφίας τὴν ὄλην δρᾶσιν τοῦ μικροῦ σωτήρος τῶν ἀθῶων ζῶων. Τὸ βιβλίον φιλοκάλως ἐκτετυπωμένον, δεδεμένον καὶ φέρον τὴν δέουσαν ἀναγραφὴν θὰ παραδίδεται εἰς αὐτὸν ἐν ὠρισμένην ἡμέραν ἐνώπιον ὀμηγύρεως προσκεκλημένων ἀπαθανατίζουσα οὕτως αὐτὸν ὡς ἥρωα. Τὰ λοιπὰ ἀντίτυπα θὰ πωλοῦνται ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τῆς Ἑταιρίας.

ΕΝΟΣ ΕΣΤΙ ΧΡΕΙΑ.

Ὁδηγήτρια ἀρχὴ παντὸς ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, κατὰ τοὺς νεωτέρους διδακτιλόγους, ἔδει νὰ εἶνε ὅτι ἕκαστος γεννᾶται μὲ μιᾶν ἰδιοφυίαν ἢ ἀνάπτυξιν τῆς ὁποίας καθιστᾷ αὐτὸν περιζήτητον διὰ τὴν κοινωνικὴν ἁρμονίαν. Ἡ πρόοδος τῶν ψυχολογικῶν ἐρευνῶν ἤσκησε μεταμορφωτικὴν ἐπιρροὴν εἰς τὰς παιδαγωγικὰς ἰδέας καὶ ἰδίως διεπίστωσε τὴν εἰρημένην ἀρχήν. Τὸ πρόβλημα τὸ ἐκπαιδευτικὸν εἶνε: εὐρεθῆται ἢ λανθάνουσα εἰδικὴ ἀρετὴ τοῦ ἐκπαιδευτέου καὶ ἀχθήτω εἰς κοινωνικὴν ὑπαρξιν ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἰδιοσυστασίας του. Τὸ μέγα σφάλμα τῆς μέχρι τοῦδε ἐκπαιδευτικῆς θεωρίας εἶνε ὅτι ὁ ἐκπαιδευόμενος πρέπει ν' ἀποταμιεύσῃ γνώσεις καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ ἐξάπλωσις τῆς νευροπαθείας καὶ τῶν φρενικῶν διαταράξεων. Ἡ ἰδέα τοῦ θησαυρισμοῦ ἀπὸ τὸν οικονομικὸν κόσμον μετεδόθη εἰς τὸν φιλοσοφικὸν καὶ ἀντὶ ἀνθρώπων παρήχθησαν θησαυροφύλακες καὶ ζῶσαι ἐγκυκλοπαιδεῖαι ἀφ' ἑνός, πένητες καὶ ἀνισόρροποι ἀφ' ἑτέρου. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ σφάλματος καὶ ἡ ἀναπλήρη τῶν βιονομικῶν ἀληθειῶν ἤδη διδάσκουσι τοὺς παιδαγωγοὺς ὅτι ἑνός ἐστὶ χρεία καὶ αὐτὸ τὸ ἔν εἶνε τὸ εἰδικὸν χαρακτηριστικὸν ἐκάστης ἀτομικότητος ὅπερ λανθάνει ἐν τοῖς ἔνδον καὶ ὅπερ δέον νὰ καλλιεργηθῇ χάριν τῆς τε ἀνελιξέως ἐκάστου καὶ τῆς ἁρμονικῆς διαρρυθμίσεως τῆς κοινωνίας. Ὅπως δὲν θὰ ὑπῆρχον πένητες, εἰάν ἐξωβελίζετο ὁ θησαυρισμὸς ἀπὸ τὸν οικονομικὸν κόσμον, οὕτω δὲν θὰ ὑπῆρχον οἱ τόσοι ἀφώτιστοι καὶ ἀσύνετοι, εἰάν ἐξωβελίζετο ἡ ἐπιδιώξις σωρείας γνώσεων ἐπὶ παραγκωνίσει τοῦ ἑνός οὐ κυρίως ἐστὶ χρεία. Ἡ θησαυριστικὴ μέθοδος εἶνε οὐδὲν ἥττον ἢ τυραννία ἐξασκουμένη ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἥτις ἐνταῦθα ἦλθεν ὅπως ἐκδηλώσῃ, χρησιμοποίησῃ καὶ πολλαπλασιάσῃ τὸ θαυμάσιον τάλαντον δι' οὐ ἀποκλειστικῶς ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς ὑπερτάτης σοφίας, ὡς αὐτοτελής, αὐτόβουλος καὶ αὐτόνομος ὑπαρξίς. Ἐν τῷ βάθει πάσης ὑπάρξεως κατασκευοῖ ὁ λόγος δι' οὐ ἡ ὑπαρξίς αὐτῆ ἦλθεν εἰς τὸ εἶναι, ὅ,τι δὲ εὐγενὲς καὶ θεῖον λανθάνει ἐν αὐτῇ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἀπόκειται νὰ τὸ ἐκτυλίξῃ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλ' αἱ ἐπικρατήσασαι μέχρι τοῦδε ἐκπαιδευτικαὶ μέθοδοι ὑπνωτίζουν τὸν νοῦν μὲ τὸν ἔρωτα τοῦ κέρδους καὶ τοῦ θησαυρισμοῦ καθιστῶσαι τὴν δυσαρμονίαν καὶ τὴν ἀνισορροπίαν ἀναπόφευκτον. Ἀναμφιβόλως δὲ αἱ ὑπὸ μορφὴν ἐγκλήματος καὶ νόσου μάλιστα τῆς Ἀνθρωπότητος ἔχουσι τὴν ἀφετηρίαν των εἰς τὴν παραγκωνίσειν τοῦ ἐνδοτέρου φωτὸς ὅπερ εἰδικῶς φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.

Ἐκάστη στιγμή φέρει μεθ' ἑαυτῆς καὶ ἐν καθήκον. Πρόθυμος καὶ προσηκουσα ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος τῆς στιγμῆς εἶνε τὸ μυστικὸν τῆς προόδου. G. Macdonald.

Ο ΜΑΤΣΙΝΗΣ ΚΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀφυπνίσεως τῆς ἑλληνολατινικῆς φυλῆς καλλιεργεῖται ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ τινων ἐβδομαδῶν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ κ. Ἀγγέλου Γουβερνάτη. Κατ' ἀρχὰς ἀπέβλεπεν εἰς τὴν λατινικὴν μόνον φυλὴν, ἀλλ' ὁ κ. Τοτσιλέσκος, ὁ μετὰ τοσούτου ἐνθουσιασμοῦ ἐργαζόμενος πρὸς συναδέλφωσιν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμούνων, προσέθεσεν εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ ἐνέργειαν τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον, καὶ ἤδη ἀγγέλλεται ἡ σύστασις "Διεθνούς Ἑλληνολατινικῆς Ἑταιρίας." Ἡ ἐμπνεύσασα τὸ ἔργον σύλληψις εἶνε ὅτι ἡ ἑλληνολατινικὴ ἰδιοσυγκρασία εἶνε εἰδικῶς προωρισμένη νὰ προαγάγῃ τὰ συμφέροντα τοῦ ὠραίου, ὅπως, δύναται τις εἰπεῖν, ἡ ἀγγλοσαξωνικὴ εἶνε εἰδικῶς ὑπηρετικὴ τῶν συμφερόντων τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἡ σλαβικὴ τῶν τοῦ ἀληθοῦς. Τὸ ἀνθρώπινον γένος συναποτελεῖται ἀπὸ φυλὰς ποικίλων ἰδιοσυγκρασιῶν, ἀλλ' εἶνε ἡκιστα φιλοσοφικὸς ὁ καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας εἰς ἐθνικότητας. Πανταχοῦ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶνε δεκτικὴ ἀναπτύξεως, πᾶσα δὲ ἀρετὴ ἐμφωλεύουσα εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἐθνικὸν αἷμα προορίζεται διὰ τὴν ζωὴν τῆς Ἀνθρωπότητος συναπάσης. Εἶνε δύσκολον νὰ σπουδᾷ τις τὴν ψυχὴν ἑνὸς λαοῦ καὶ ν' ἀποφανθῇ πεποιθὸς περὶ τῆς εἰδικῆς ἀποστολῆς του. Ἡ ἀποστολὴ παντὸς ἔθνους εἶνε μυστήριον καὶ θὰ ἦτο ματαιοσχολία νὰ πειραθῇ τις νὰ διαγράψῃ τὰς γραμμὰς ἐφ' ὧν ἀκριβῶς μία ἐθνικὴ ἰδιοσυγκρασία ἐργάζεται ὑποσυνειδήτως πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Ὁ Ματσίνης εἶνε ὁ εἰπὼν καὶ τουίσας ἐμφαντικώτατα ὅτι "ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἀποστολὴ" καὶ ὅτι πᾶσα ἄλλη ἐξήγησις εἶνε φροῦδη. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ τύπος ἐκπροσωπῶν τὴν ψυχὴν ἑνὸς ἔθνους, ὁ Ματσίνης ἀκριβῶς ἐξαγγέλλει ἡμῖν τὴν ἰταλικὴν ψυχὴν, ἐν τῇ οὐσιαστικωτέρᾳ αὐτῆς ἐκφάνσει. Χαρακτήρες, ὡς ὁ Ματσίνης, ἐμφορούμενοι κοσμοπολιτικῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς Ἀνθρωπότητος εἶνε οἱ ἄριστα πάντων προωρισμένοι νὰ θεμελιώσωσι τὴν εὐημερίαν τοῦ ἔθνους εἰς ὃ εἰδικῶς ἀνήκουσι. Διὰ τοῦτο ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ κ. Γουβερνάτη, προτίθεμαι νὰ ἐνδιατρίψω ὧδε εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ὑπερφυοῦς ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις ἔδωκε πτέρυγας εἰς τὴν νεαρὰν Ἰταλίαν. Ἡ ἰταλικὴ ἐνότης συνετελέσθη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, τῇ βοηθείᾳ τῆς δεξιᾶς διπλωματίας τοῦ Καβούρ καὶ διὰ τοῦ ξίφους τοῦ ἡρωικοῦ Γαριβάλδη, ἀλλ' ὁ Ματσίνης ἦτο ἡ ζῶσα ἰδέα ἡ δούσα πολιτικὴν ὑπόστασιν εἰς τὸ ἔθνος. Διατί; Διότι τὰ ιδεώδη του ἦσαν εὐρύτερα, ὑψηλότερα, ἀνθρωπιστικώτερα. Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ματσίνη ὡθεὶ αὐτὸν εἰς δράσειν συμπίπτουσιν μετὰ τῆς λειτουργίας τοῦ μεγάλου νόμου τῆς Ζωῆς ὅστις ἀπαιτεῖ τὴν ἀνάπτυξιν παντὸς ἔθνους ἐν αὐστηρᾷ ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Ὁ νόμος εἶρεν ἐν τῷ χαρακτήρι τοῦ Ματσίνη χρησιμοποίησιμον κοσμοπολίτην τε καὶ πατριώτην καὶ ἐλειτούργησεν ἐπιτυχῶς. Ἐὰν ὄλοι ἦσαν ἀπλοὶ πατριῶται, τὸ ἔργον τῆς ἰταλικῆς ἐνότητος θ' ἀνεβάλλετο, καὶ ἂν ἡ Ἰταλία δὲν παραγάγη πλήθος χαρακτήρων ὡς ὁ τοῦ Ματσίνη δὲν θὰ ἐκτελέσῃ τον προορισμὸν δι' ὃν ἀνεβίωσεν. Ὡς ὁ Σωκράτης λέγει, ὁ κόσμος οὐδέποτε προωρίσθη δι' ἐθνικότητος, ἀλλὰ δι' Ἀνθρωπότητα· δι' ἀνθρώπινα ὄντα ὡς τοιαῦτα. Ὁ Ματσίνης εἶχε τὴν συναίσθησιν ἐκείνην ἢ ὅποια ἀρχίζει ὄλοεν νὰ γίνεταί γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα cosmic consciousness καὶ ἣς ὁ ὀρίζων χωρεῖ πρὸς τὸ ἀπειρον. Ἡσθάνετο δηλαδὴ ἑαυτὸν πολίτην τοῦ Σύμπαντος καὶ πολίτην τοῦ Μέλλοντος, ὑπηρέτησε δὲ τὴν Ἰταλίαν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν συναίσθησιν του ταύτην. Ἦτο ἔμπλεως ζωσὼν ἰδεῶν νεαρὸς ἔτι τὴν ἡλικίαν, ἐφ' αἷς καὶ κατεδιώχθη συλληφθεὶς καὶ φυλακισθεὶς. Ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκρατύνετο ἐν αὐτῷ ἡ πεποίθησις ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς ἡμέρας—τὸ πρόβλημα τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἰδιαίτερας πατρίδος του—ἦτο πρόβλημα θρησκείας, πρόβλημα δηλοῦντι παγκοσμίου ἀλληλεγγύης. Ὁ Ματσίνης ἀφιερῶθη εἰς τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος: πῶς ὁ Ἰταλὸς νὰ παύσῃ περιορίζων τὴν αὐτοσυνείδησιν αὐτοῦ εἰς τὰ ὄρια τῆς ἰταλικῆς ἰδιοσυστάσις καὶ νὰ ἐπεκτείνῃ αὐτὴν εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ περαιτέρω—τῆς Θεότητος. Τὸ πνεῦμα τῆς σημερινῆς Ἐποχῆς ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ματσίνης οὕτω σκεπτόμενος ἦτο προφήτης, διότι πανταχοῦ τὰ ὑγιέστερα στοιχεῖα ἀσχολοῦνται σήμερον ἀκριβῶς εἰς τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος ἀντιλαμβανόμενα ὅτι ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ ἀρτιότης, ἡ εὐεξία καὶ ἡ λαμπηδὼν παντὸς ἔθνους. Ἀρκεῖ ν' ἀναγνώσωμεν τὴν ἐφημερίδα ἣν ἐξέδιδεν ὁ Ματσίνης τῷ 1831 "Νέα Ἰταλία," ὅπως πεισθῶμεν περὶ τῶν ἀρχῶν αἵτινες ἐνέπνεον τὴν δρᾶσιν του. Τὸ πνεῦμα τῆς ὀπισθοδρομήσεως ὅμως τὸν κατεδίκασεν ἀπηνῶς μέχρις οὗ καὶ αὐτὸς ἐπὶ στυγμὴν περιήλθεν εἰς ἀμφιβολίαν ἂν ἔδρα ὀρθῶς. Αὐτὴ δὲ ἡ στυγμαία ἀμφιβολία του ὑπῆρξε δοκιμασία σκληροτέρα τῆς θανατικῆς καταδίκης ἣτις ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐξῆλθε τῆς δοκιμασίας θριαμβευτικῶς καὶ τότε ἐν ὄλῃ τῇ δυνάμει του ἐδήλωσεν ὅτι πλανᾶται πᾶς ὁ φρονῶν ὅτι τὸ ἄτομον ζῆ δι' ἄλλον σκοπὸν εἰμῆ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποστολῆς ἀφορώσης τὴν Ἀνθρωπότητα. Ὁ μέγας τῆς Ἀγγλίας διδάσκαλος—ὁ Καρλάυλ—ἔγραφε τῷ 1844 "Ὁ Ματσίνης εἶνε πλήρης μεγαλοφυΐας καὶ ἀρετῆς, τύπος φιλαληθείας καὶ ἀνθρωπισμοῦ, χαρακτήρ εὐγενῆς." Ὁ Ματσίνης ἠτένιζε πρὸς τὰ ἔνδον καὶ συνεπῶς τὸ ἔργον του ἦτο ἄλλο ἢ τὸ τοῦ βασιλέως, τοῦ διπλωμάτου καὶ τοῦ στρατιώτου. Τῷ 1834 ἵδρυσεν τὴν "Ἐταιρίαν τῆς Νέας Εὐρώπης" σκοπὸς τῆς ὅποιας ἦτο νὰ καταρτίσῃ ἐν

παγκόσμιον Σύνταγμα ἱκανὸν νὰ ποδηγητήσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα οὕτως ὥστε διὰ διηνεκοῦς προόδου νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τοὺς αἰωνίους νόμους τῆς Ζωῆς ὑφ' ὧν νὰ κυβερνᾶται πᾶν ἔθνος αὐτόνομως καὶ ἀλληλεγγύως. Ὁμιλῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὀμιλεῖ ὡς ἀληθῆς προφήτης: "Καθολικισμὸς; Ἔστω· ἀλλὰ ἡ Θρησκεία εἶνε αἰώνιος καὶ ἔσται ἐπομένως ἡ ψυχὴ τοῦ νέου κόσμου. Πᾶς ἄνθρωπος ἔχει ἐν τῇ καρδίᾳ του μίαν Ἀγίαν Τράπεζαν, ἐν ἱερὸν Βῆμα, καὶ ἐὰν εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ καὶ ἐπικαλεσθῆ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μετὰ συντριβῆς, ζήλου, ἀγνότητος καὶ ἀγάπης, θὰ τὸ αἰσθανθῆ καταβαίνον ἐπὶ τὰ ἔργα του. Ἡ συνείδησις εἶνε ἱερὰ καὶ εἶνε ἐλευθέρα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε μία καὶ ἐνιαία, καὶ ἡ ἔρευνα αὐτῆς θὰ φέρῃ ἀναποδράστως θρησκευτικὴν ἐνότητα καὶ ἀρμονίαν ἣτις θὰ εἶνε κραταιότερα καὶ καρποφορωτέρα εἰς ἔργα ἀγάπης καὶ ζωῆς παρὰ οἰαδήποτε ἄλλη φωνὴ εἰς ἣν ἡ Ἀνθρωπότης μέχρι τοῦδε ἐκκλινεν οὖς." Ἐν ταῖς ὀμιλίαις καὶ τοῖς δημοσιεύμασιν αὐτοῦ ὁ Ματσίνης ἠγάπα νὰ λέγῃ: "Ὅταν ἐρωτώμεθα ἐν ὀνόματι τίνος ἐρχόμεθα, μὴ διστάζωμεν ν' ἀπαντῶμεν: 'Ἐρχόμεθα ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος.'" Ἄν ἡ "Διεθνῆς Ἑλληνολατινικὴ Ἐταιρία" ποθῆ νὰ ἐπιτελέσῃ μέγα τι δὲν ἔχει ἢ νὰ ταχθῆ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Ματσίνη, καὶ νὰ προσέλθῃ, ὡς αὐτὸς, "ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος", οὐδέποτε ἐν ὀνόματι τοῦ κεφαλαίου καὶ τοῦ ἐθιμοῦ.

ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ.

ΕΠΟΧΗ ΑΦΥΠΝΙΣΕΩΣ.

Φίλε κύριε Δρακούλη,—Ἀνεγίνωσκον ἐσχάτως σελίδας τινὰς τοῦ Κοραῆ καὶ εὐθὺς ὑστερον διεξήλθον τὰς σκέψεις τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, καὶ ἡ μελέτη τῶν ζωσὼν ἰδεῶν ἕς διατυποῦσιν οἱ δύο οὗτοι ἀνακτες ἀνδρῶν μ' ἐκίνησαν εἰς διαλογισμοὺς ἀπέλπιδας περὶ τῆς Ἑλλάδος ὅτε φίλος ἔβησεν εἰς τὰς χεῖρας μου τὰ τέσσαρα τεύχη τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ. Ἀναγνοὺς αὐτὰ ἀνένησα ἀναλογισθεὶς ὅτι ἐπὶ τέλους δὲν θ' ἀποβῶσι μάταιοι γενναῖοι λόγοι εἰλικρινῶν ψυχῶν. Ἡ ΕΡΕΥΝΑ ἀπαντᾷ σαφῶς εἰς τὸ ἀνησυχήσαν πνεῦμα μου οἰονεὶ λέγουσα: Ἀληθές ὅτι οὔτε ἡ Ἐκκλησία ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ ἰδεῶδες τοῦ Κοραῆ, ὅστις ἀπεξεδέχετο ἀπ' αὐτῆς θαύματα ὅσον ἀφορᾷ τὴν πνευματικὴν πρῶδον τοῦ γένους, οὔτε, ὡς ἀρμόζει εἰς ὀπαδοὺς τοῦ Χριστοῦ, ἀτενίζομεν πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ θείου φωτὸς ἣν ὁ Μάρκος Αὐρηλιος ἐκέρυξεν εὐρισκομένην ἔνδον τῆς ψυχῆς ἐκάστου. Ἀλλ' ὅμως ζῶμεν ἐν ἐποχῇ ἀφυπνίσεως σήμερον. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας κινεῖ τοὺς πάντας εἰς ἔρευναν. Ἡ Ἐκκλησία θὰ φωτισθῆ οὕτως ὥστε νὰ δράσῃ ὑπὲρ τοῦ γένους συνωδᾷ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Οἱ λαοὶ ὑπὸ τὴν Ἰσχὴν τῶν πραγμάτων συνετίζονται καὶ κατανοοῦσιν ὅτι ἡ οὐσία τῆς ζωῆς εἶνε ἔνδον. Ἡ ΕΡΕΥΝΑ ἀνοίγει νέον τόμον ἑλληνικῆς ἱστορίας ἣς εἴθε νὰ μὴ ὑπάρξῃ ποτὲ τελευταῖος.

Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαΐου.

Κ. Σ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Κ' ΑΙΩΝΟΣ.

Παρακληθέντες πολλαχόθεν παραλαμβάνομεν τὴν ἐπομένην περικοπὴν ἐκ μελέτης τοῦ κ. Δρακούλη δημοσιευθείσης ἐν τῷ "Ἑλληνικῷ Ἡμερολογίῳ" τοῦ Λονδίνου.

Ποίας ἀρχῆς θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει ὁ εἰκοστὸς αἰὼν προβαίνων εἰς τὴν λύσιν τῶν βιωτικῶν προβλημάτων; Ἡ βιομηχανία καὶ ἡ γεωργία εἶνε πηγαὶ τῶν χρειωδῶν τοῦ βίου, καὶ ὄρος πρῶτιστος καλῆς λειτουργίας αὐτῶν εἶνε ἡ ἐργασία, ἥτις ἐστὶ προσωπικὴ ἀσκήσις νευρικῆς ἐνεργείας, καὶ προϋποθέτει ὑγιᾶς τὸ ὀρμέφυτον τῆς φιλοπονίας, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται τις νὰ εἶνε ἀρτίος τὴν ὑγείαν εἴτε τοῦ σώματος εἴτε τοῦ νοῦ. Εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ ἐργασία δὲν ἐκτελεῖ τὸν εἰρημένον σκοπὸν τῆς, ἐὰν δὲν εἶνε τοιαύτη ὥστε οἱ καρποὶ τῆς νὰ ἐγγυῶνται τὴν οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἐργαζομένου, καὶ τοῦτο ἵνα τὸ ἄτομον μὴτε βαρύνῃ τοὺς ἄλλους διὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, μὴτε δεσμεύῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐνεργείας του ὡς ὄργανου καθολικῆς εὐεξίας. Ἀνάγκη λοιπὸν πᾶσα ἵνα ἡ ἐργασία ἔχῃ διπλοῦν χαρακτῆρα: νὰ προάγῃ τὴν σωματικὴν, ἠθικὴν, διανοητικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν, καὶ ἅμα νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ καταβάλλοντος αὐτήν. Οἱ δύο οὗτοι ὄροι δέον νὰ συνυπάρχωσιν, ἄλλως ἡ ἐργασία εἶνε κάματος ἀνωφελῆς. Ὑπὸ τοὺς δύο τούτους ὄρους ἡ ἐργασία ὄχι μόνον δὲν εἶνε δυσάρεστος ἀλλὰ καὶ καθίσταται ἡδονὴ ἐξιλαροῦσα τὸν καταβάλλοντα καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. Ἐν τῷ προσεχεῖ μέλλοντι ὁ ἄεργος θὰ θεωρηθῆται χείρων τοῦ αὐτόχειρος, ὡς οὐ μόνον φονεύων ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ κλέπτων τὴν κοινωσίαν, ἅτε ζῶν εἰς βάρος αὐτῆς, οὐδὲν μὲν παράγων, καταναλίσκων δὲ διηνεκῶς. Ἴσην φρίκην ἀφ' ἑτέρου θὰ ἐμπνέῃ ἡ σήμερον κρατοῦσα ἀπονενομημένη χρηματοθηρία ἢ προκαλοῦσα τὴν σπατάλην πολυτίμου χρόνου καὶ καθιστῶσα τὸν βίον τὸσφ ἄχαριν, ψυχρὸν καὶ σκληρόν. Ὅσακις ἡ χρηματοθηρία κατορθοῖ τὸν σκοπὸν τῆς, ὁ ἐξωτερικὸς πλοῦτος ὃν φέρει ἐπέρχεται ὡς τιμωρία, διότι ὁ ἔσω ἄνθρωπος ἀπέμεινε πράγματι πτωχὸς καὶ γυμνὸς ὡς ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὴν χρηματοθηρίαν.¹ Θὰ κατανοηθῆ ὅθεν ὅτι παραγωγικὴ τις

¹ Παλλὰι χρηματοθηρῆαι φρονοῦσι καὶ θεωροῦνται ὅτι εἶνε καλοὶ χριστιανοί. Χριστιανισμὸς ὅμως ἀνευ πεποιθήσεως ἐπὶ τὴν θεῖαν μέριμναν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Πῶς εἶνε δὲ δυνατόν νὰ ἔχῃ τις πεποιθήσιν ἐπὶ τὴν θεῖαν μέριμναν ὅταν ἔχῃ πεποιθήσιν εἰς τὸ χρῆμα ὡς ἀγκυραν τοῦ βίου του; Ἐὰν εὐλακρινῶς πιστεύωμεν εἰς τὸν Θεὸν δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνησυχῶμεν τὸσον μῆπως δὲν ἐξασφαλίσωμεν εἰσὸδῆμα καὶ νὰ χάνωμεν πολυτίμον χρόνον ἐπιδιώκοντες αὐτό. "Ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου καὶ αὐτὸς σε διαθρέψει" λέγει ὁ Δαβίδ. Βεβαίως ὅταν δὲν δυνάμεθα νὰ πράττωμεν οὕτω, τότε δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡσυχία οὔτε ἀσφάλεια, καὶ προστρέχωμεν εἰς τὸ χρῆμα ὡς ὁ πνεγόμενος εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Ἀλλὰ τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἔχομεν τὴν χριστιανικὴν σύνεσιν. Αἱ Γραφαὶ βρίθουσι βαρυσημάτων περὶ τοῦτου ἐκφράσεων. "Σύρετε δὴ ταῦτα οἱ ἐπιλανθανόμενοι τοῦ Θεοῦ, μῆποτε ἀρπάξῃ, καὶ οὐ μὴ ᾗ ὁ βυβμειος". "ποῖεῖ χρηστότητα καὶ ποιμανθήσει ἐπὶ τῷ πλούτῳ τῆς Γῆς". "οἱ δίκαιοι κληρονομήσουσι τὴν

ἀσκήσις τῶν σωματικῶν καὶ διανοητικῶν δυνάμεων ἔσται τὸ συμφέρον ἐκάστου καὶ ὄλων. Ἡ ἐπιστήμων καὶ γόνιμος φιλεργία θὰ καταστή κανὼν τοῦ βίου, κυρίως διότι θὰ καταδειχθῆ ὡς θεμελιώδης ὄρος προσωπικῆς καὶ δημοσίας ὑγιεινῆς. Θεμελιώδες καθήκον ἐκάστου θὰ θεωρηθῆ τὸ νὰ τηρῆ ἑαυτὸν ἐν ἄκρα ὑγείᾳ. Ἐλλειψίς ὑγείας εἶνε τεκμήριον ὅτι δὲν ἐξετελέσαμεν τὸ καθήκον μας, καὶ πιθανὸν κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα τὸ φιλάσθενον νὰ θεωρηθῆ ὄνειδος ὅσον καὶ τὸ ἀφιλάληθες. Ἀλλὰ στοιχεῖα συντελοῦντα εἰς τὴν ὑγείαν καὶ προάγοντα ἐπομένως τὴν φιλοπονίαν εἶνε ἡ καθαριότης (ἀτμοσφαίρας, περιβολῆς καὶ δέρματος) καὶ ἡ νοσηρότης ἐκλεγομένη τροφή, ἀμφοτέρωτοι στοιχεῖα εἰς ἃ οἱ ἐπιστημονικώτεροι ἡμῶν χρόνοι ἀποδίδουσι πλείονα σημασίαν ἢ οἱ προλαβόντες. Θὰ εἶνε ἠθικὴ ὑποχρέωσις τοῦ ἀρτίου πολίτου ἦτοι ἀρτίου ἀνθρώπου νὰ μεριμνήσῃ περὶ τούτου ἐπιμελῶς. Στοιχειώδες λίαν εἶνε τὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος, πρόδηλον δὲ ὅτι ἡ ἀκαθαροσία δηλητηριάζει καὶ ὅμως εἶνε ἀπίστευτος ὁ βαθμὸς εἰς ὃν τὸ ζωτικὸν τοῦτο συμφέρον παραβλέπεται. Ἀλλὰ θὰ προβῶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς ὅπερ δὲν φαίνεται τόσφ πρόδηλον. Ἐπεκράτησαν δεινὰ προλήψεις περὶ τῆς διαίτης προκύψασαι ἐκ τοῦ παλαιοῦ πνεύματος ὅτι ἕκαστος ὀφείλει μόνον νὰ μεριμνᾷ περὶ τῶν ἀτομικῶν του ὀρέξεων. Ἡ πολυφαγία ἐντεῦθεν κατέστη κανὼν καὶ καύχημα, ἐνῶ εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀπαιτεῖ εἰμὴ ὀλιγίστην τροφήν ὅπως λειτουργῆ τέλεσφόρως. Ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς βουλιμίας ἢ ἀμάθεια τῶν παρωχημένων αἰώνων ὑπηγόρευσε τὴν πρόληψιν τὴν συνισταμένην εἰς τὴν ὑπόληψιν ἣν ἔχομεν περὶ τοῦ κρέατος ὡς ἀναγκαίας τροφῆς. Εἶνε εἰς ἐκ τῶν θριάμβων τοῦ λήξαντος αἰῶνος ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξεν ὅτι τὸ κρέας δὲν εἶνε ἀναγκαία τροφή. Εἶνε μάλιστα εἰς ἄκρον ἐπιβλαβῆς ὡς δηλητηριάζουσα βαθμηδὸν τὸ αἷμα. Τὸ κρέας ἐνεργεῖ ὄχι τόσον ὡς τροφή ὅσον ὡς διεγερτικὸν τῶν νεύρων, ἅτινα ἐξοικειοῦνται οὕτω πρὸς αὐτὸ ὥστε νὰ ἐξασθενώσιν ἅμα στερηθῶσι τῆς ἐξ αὐτοῦ διεγέρσεως. Ἀλλ' εἶνε κάλλιστα κατορθωτὸν ν' ἀπαλλαγθῆ τις αὐτοῦ τοῦ ζυγοῦ ἐκλέγων μετὰ κρίσεως ἄλλας τροφάς, ὧν τὸση ποικιλία ὑπάρχει, καὶ ἃς ἡ ἐπιστήμη βεβαίως ὡς ἀποχρώσας διὰ τὸ ἔργον τῆς ἡμερησίας ἀνανεώσεως τῶν δαπανωμένων δυνάμεων ἡμῶν. Δίαιτα

"ὄψονται δίκαιοι καὶ ἐροῦσι . . . Ἴδοὺ ἄνθρωπος ὃς οὐκ ἔθετο τὸν Θεὸν βοηθὸν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐτήληπισεν ἐπὶ τῷ πλῆθει τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ" (ψ. 36, 49, 51, 54). "Λέγεις ὅτι πλούσιος εἶμι καὶ πεπλοῦτηκα καὶ οὐδενὸς χρεῖαν ἔχω καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος καὶ ἐλεεινός. . . συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον καὶ ἐλεεινός. . . συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον πεπυρακτωμένον ἐκ πυρὸς ἵνα πλουτήσῃς" (Ἀποκάλυψις Ἰωάννου Κεφ. Γ'). "Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς Γῆς. . . ἔπει γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν" (Ἰησοῦς Χριστὸς Ματθ. Κεφ. 6). "Ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηκε. Ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαραινθήσεται" (Ἰακ. Ἐπιστ. κτλ. κτλ.

ὀλιγαρκῆς καὶ φυσικῆ, ἤτοι λαμβανομένη ἐκ τῶν προϊόντων τῆς γῆς, καθιστᾷ τὸν νοῦν διαυγῆ, συντελεῖ εἰς ἀγνείαν, ἣτις εἶνε τῶν ὧν οὐκ ἀνευ διὰ τὴν πρόοδον καὶ αὐξήσιν ἡμῶν ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς. Ἡ διεγερτικότης τοῦ κρέατος εἶνε μία τῶν πηγῶν τῆς ἐπικρατούσης ἀκολασίας καὶ χυδαιότητος. Οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιᾶται, οἵτινες γενικῶς εἶπεῖν ἀπέειχον τῆς κρεοφαγίας, ἦσαν ἡρωϊκοί, ἐλευθέριοι καὶ ἀγνοί· αἱ μεταξύ τῶν δύο φύλων σχέσεις αὐτῶν ἦσαν ἀδέσμευτοι καὶ ἀβῶαι. Ἀναμφιβόλως ἡ ἀριστοφαγία, ὡς εὐστόχως καλεῖ ὁ ἰατρός Josiah Oldfield τὴν ἀπὸ τοῦ κρέατος ἀποχήν, συνετέλεσεν εἰς τοῦτο διότι ἀποδείκνυται ἐκ συγχρόνου πείρας τῆς σήμερον ὅτι οἱ ἀριστοφάγοι εἶνε ὀλιγώτερον ἐκδοτοί, εὐκολώτερον κρατούντες ἑαυτῶν· ἐνῶ οἱ κρεοφάγοι εἰσὶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκρατεῖς, νωχελεῖς, σκαιοὶ καὶ νωθροί. Τὸ ἄξιόνυμον καὶ ἡ οἴησις, στοιχεῖα ἀμφοτέρα ὀλέθρια διὰ τὸν ἀνθρωπισμὸν, ἐπίσης φαίνονται κατὰ πολὺ ὀφειλόμενα εἰς τὰς διαιτητικὰς ἔξεις τῆς ἐποχῆς μας, ἵνα μὴ εἴπω τι περὶ τῶν παντοίων νόσων ἃς προκαλεῖ ἡ κρεοφαγία συσσωρεύουσα ἐν τῷ ὀργανισμῷ οὐρικὸν ὄξύ, ἐξ οὗ προέρχονται οἱ ρευματισμοὶ ὑπὸ παντοίας μορφᾶς. Ἐκτός τοῦ ὅτι τὸ κρέας αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶνε ὀλέθριον, ἀλλὰ καὶ σπανίως ἐπιτυγχάνεται, ἰδίως ἐν θερμοῖς κλίμασι, χωρὶς νὰ ἤρχισεν ἤδη ἐν αὐτῷ ἡ σήψις. Καὶ ἂν δὲ δὲν ἤρχισεν ἡ σήψις, τὸ κρέας ἔχει πάντοτε σπέρματα νόσων δεδηλωμένων ἢ λανθανουσῶν καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ τόσῳ ἐξηπλωμένη φθίσις ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν κρεοφαγίαν. Ὁ θέλων ὀλίγον νὰ ἐρευνήσῃ θ' ἀνακαλύψῃ ὅτι σπανίως σφάζονται ὑγιῆ ζῶα. Ὅχι δὲ μόνον κατὰ τῆς ἐπιστήμης ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς θρησκείας ἀντιστρατεύεται ἡ ἔξις αὕτη. Τὸ πνεῦμα τῆς παγκοσμίου θρησκείας θεωρεῖ ὅτι βεβηλοῦμεν τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ὡς ὀνομάζει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ὁ Παῦλος, εἰσάγοντες εἰς αὐτὸ πᾶν εἶδος ἀκαθαρσίας ὡς τροφήν. Εἶνε ἀναμφίβολου ὅτι τὸ εἶδος τῆς τροφῆς ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ τῶν στοχασμῶν καὶ ἡ θρησκεία ἀποδίδει μεγίστην σημασίαν εἰς τοὺς στοχασμοὺς οἵτινες εἶνε βέβηλοι, βέβηλον ἔσεται καὶ ὀλόκληρον τὸ εἶναί μας. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ οἰκονομικὴν ἐποψίν ἀναντιρρήτως εἶνε προτιμότερα ἢ ἀριστοφαγία. Ἰπολογίζεται ὅτι μία δραχμὴ τὴν ἡμέραν θὰ ἤρκει πρὸς τροφήν· εἰ δὲ ἐτίθετο ὡς κανὼν νὰ παράγῃ τις αὐτὴν τὴν δραχμὴν διὰ τῶν χειρῶν του ἐν οἰαδήποτε μορφῇ, θὰ συνεπιτυγχάνετο καὶ ἡ τόσῳ οὐσιώδης διὰ τὴν υἰείαν παραγωγικὴ ἀσκήσις. Καὶ θὰ ἦτο οὗτος χρυσοῦς κανὼν δι' οἰανδήποτε κοινότητα πολλῶ πολυτιμώτερος παντὸς συνταγματικοῦ Χάρτου. Ἐξήτασα ταῦτα ἐκ τῆς καθαρῶς ἐγωϊστικῆς ἀπόψεως. Ἄλλ' εἶνε πεφωτισμένος ὁ ἐγωϊσμὸς ὁ σκοπῶν νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον λυσιτελῶς χάριν τοῦ καθολικοῦ. Ἡ κοινωνία ἔχει ἀνάγκην σῶων

καὶ ἀρτίων ἀτόμων, ὅπως ἡ ἀνθρωπότης ἔχει ἀνάγκην σῶων καὶ ἀρτίων ἐθνῶν (ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι ὁ κοσμοπολιτισμὸς εἶνε τὸ ὄξυγόνον τοῦ ἐθνισμοῦ. Ὁ γνήσιος κοσμοπολίτης εἶνε κατ' ἀνάγκην καὶ γνησίως φιλόπατρις, ἐνῶ ἡ φιλοπατρία τοῦ μὴ κοσμοπολίτου εἶνε πάντοτε ἀμφίβολου ἢ τοῦλάχιστον δὲν εἶνε ἀσφαλῆς). Ἐκαστος ἔχει τὴν εὐθύνην καὶ τὸ συμφέρον νὰ καθιστᾷ ἑαυτὸν χάριν τοῦ συνόλου σῶον καὶ ἀρτίον καὶ θὰ κατορθώσῃ τοῦτο διὰ τῆς φιλοπονίας τῆς ἐγγυωμένης σωματικῆν καὶ διανοητικῆν υἰείαν. Ἡ πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην τάσις τῆς ἐποχῆς εἶνε ὀφθαλμοφανῆς. Ὁ ἐγωϊσμὸς ἐνὸςφ εἶνε πεφωτισμένος περιλαμβάνει ζωηρὸν μέλημα περὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ τῶν ἄλλων, συνεπάγεται δὲ συμπάθειαν πραγματικῆν καὶ πρακτικῆν ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις δεινοπαθήμασι. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης ἐπιβάλλει τοῦτο καὶ ἐπιβάλλει κατὰ λογικὴν συνέπειαν, θρησκευτικῆν ἀποχήν ἀπὸ τακτικῆς ἱκανῆς νὰ ἐπιφέρῃ λύπην ἢ ἄλγος ἢ ζημίαν πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἡ διηνεκῆς καὶ ἐπιμελῆς ἀποχὴ ἡμῶν ἀπὸ τοῦ νὰ λυπήσωμεν τοὺς ἄλλους εἶνε *lois et origo* τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἐξαίρεσις δὲν δύναται νὰ γίνῃ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μισούντας ἡμᾶς. Ὁ μισῶν εἶνε τυφλός, ἀλλ' ἡμεῖς μὴ ὄντες τυφλοὶ δὲν δυνάμεθα ἀλλ' ἢ νὰ ἀντιτάξωμεν ἐπιείκειαν καὶ δὴ συμπάθειαν ὡς πρὸς πύσχοντας. Τὸ μῖσος εἶνε νόσος τίκτουσα νόσον καὶ τικτομένη ὑπὸ τυφλοῦ ἐγωϊσμοῦ γνησίας συμπαθείας ἀξίου. Ὁ πεφωτισμένος ἐγωϊσμὸς θὰ εἶνε κατόρθωμα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Δὲν λέγω ὅτι θὰ ἐκλείψουν παντάπασι οἱ φίλαιοι καὶ οἱ τυφλῶς ἐγωῖσται ἐντὸς ἐνὸς αἰῶνος ἢ δύο, ἀλλὰ βεβαίως θὰ καταστῶσιν ἀκίνδυνοι. Ἄλλως τε μέχρι οὗ ἀνατείλῃ ὁ χρυσοῦς αἰὼν ἡ τάξις ἣν ἀποτελοῦσιν οἱ εἰρημένοι κύριοι ἔσται χρησιμοποίησιμος, διότι ἐξ αὐτῆς θὰ προέρχονται οἱ ὀλίγοι πολιτευταί, χρηματισταί, ἐφημεριδογράφοι καὶ ἄλλοι, ὧν φαίνεται θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς αἰῶνας ἀκόμη καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη πηγὴ προελεύσεως αὐτῶν. Ἐπὶ τῆς τακτικῆς τοῦ πεφωτισμένου ἐγωϊσμοῦ θὰ βασισθῇ καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις ἡ υἰείης ἠθικῆ ἣν ὁ εἰκοστός αἰὼν φαίνεται ὑπισχνούμενος νὰ οἰκοδομήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτὸς αἰὼν μέλλει νὰ κρατύνῃ τὸ πνεῦμα τῆς καθολικότητος καὶ τῆς κοσμοπολιτείας, ὅπερ ἡ προϊούσα ἐπιστήμη καὶ διανόησις ἀκατασχέτως ἐπικαλοῦνται, εἶνε ἐξόχως πιθανὸν ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν θὰ καθιερωθῇ ὡς ἐδραία ἀρχὴ τὸ ὅτι ἐν τῇ μεγάλῃ κατηγορίᾳ οὗς καλοῦμεν ἄλλους περιλαμβάνονται ὄχι μόνον οἱ ἀλλόφυλοι καὶ οἱ ἀλλόδοξοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀντίπαλοι καὶ οἱ ἀντίζηλοι. Ἐπι πλέον περιλαμβάνονται τὰ ἀπειράριθμα ἐκεῖνα ὄντα ἅπερ ἀλαζονικῶς καλοῦμεν ζῶα. Τὰ ζῶα εἶνε ἔμφυχα, κέκτηνται δικαίωματα ὡς τὰ ἡμέτερα, καὶ εἰσὶν ἐπιδεκτικὰ λύπης, ἄλγους καὶ ζημίας.

ΕΡΕΥΝΩΣΙ ΚΑΙ ΜΗ.

Ἀναγνώστη. Τῷ 1899 ἐξέδωκα τὴν πρώτην ἐγκύκλιον περὶ ἰδρύσεως τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ, ζητῶν χιλίας ἐγγραφὰς συνδρομητῶν πληρωτέας ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἐκδόσεως. Ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἔλαβον διαχιλίας δηλώσεις πανταχόθεν σχεδὸν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ, καίτοι τὸ περὶ τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ ἐνδιαφέρον ἐξ ακολουθεῖ νὰ αὐξάνη καὶ νὰ εὐρύνεται, μόνον περὶ τοὺς 850 ἐπλήρωσαν μέχρι σήμερον ὅτε ἡ ΕΡΕΥΝΑ ἀριθμεῖ τὸν πέμπτον ἀριθμὸν τῆς. Πλείστοι ὡς σεῖς εἰσὶν οἱ ἐπιθυμοῦντες ἀλλὰ μὴ τολμῶντες νὰ διαθέσωσιν 8 φράγκα ἐκ τῶν γλισχρῶν πόρων των. Ὁ παρακολουθήσας τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ θὰ εἶδε τί φρονοῦμεν περὶ τολμῆς, ἀφοβίας καὶ γλισχρότητος πόρων. Ἀναμφιβόλως ἡ δυσπορία εἶνε μεγίστη κοινωνικὴ πληγὴ. Ἀλλὰ τί ἀποδεικνύει; Νοσηρότητα ὀργανισμοῦ. Καὶ ἡ νοσηρότης τοῦ ὀργανισμοῦ ἀποδεικνύει ἐσφαλμένον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαθέσῃ τὰ 8 φράγκα διὰ τὴν ΕΡΕΥΝΑΝ πάσχει τοῦτο ὄχι διότι οἱ πόροι του εἶνε γλισχροί, ἀλλ' ἀντιστρόφως οἱ πόροι του εἶνε γλισχροί διότι δὲν τολμᾷ νὰ πληρώσῃ ἀξίαν ἣν ἀναγνωρίζει τόσο μείζονα τῶν 8 φράγκων. Ἡ πτωχεία εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀτολμίας ὅσῳ καὶ ἡ ἀτολμία εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς πτωχείας. Μὲ ἱκετεύουσι πολλοὶ νὰ τοῖς στέλλω τὴν ΕΡΕΥΝΑΝ δωρεάν. Τὸ δεχέσθαι τι δωρεάν, ἄνευ δηλαδὴ ἀντιστοίχου παροχῆς, εἶνε συντελεστικὸν εἰς πτωχείαν καὶ αἰσθάνομαι ὅτι εἰσακούων τὴν παράκλησιν ζημῶ μᾶλλον ἢ ὠφελῶ τὸν παρακαλοῦντα. Τὸ ζημοῦν εἶνε συντελεστικὸν πτωχείας καὶ διὰ τὸν ζημοῦντα καὶ διὰ τὸν ζημούμενον. Πλούσιος αὐθεὶς ποτε δὲ δυνήθη νὰ εἶνε ὅστις δὲν εἶνε αὐτοτελής καὶ ἀκέραιος ἕστω καὶ προκειμένου περὶ ἐνὸς λεπτοῦ. Θεμελιώδης νόμος τοῦ πλούτου εἶνε ἡ ἀκεραιότης. Ἡ ἰδιοποίησις ἐνὸς ξυλαρίου ἀπὸ ἀλλότριον ἀγρὸν προσβάλλει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀκεραιότητος καθ' ὅσον ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὁμολογίαν ὅτι ἐξαρτᾶσαι ἀπὸ ἐξαντλητῆν πηγὴν καὶ ἀπαρνεῖσαι τὴν ἀνεξάντλητον. Θέλετε τὴν ΕΡΕΥΝΑΝ. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶνε διὰ σᾶς ἀποχρῶσα λύσις τοῦ προβλήματος. Στέλλετε ἀδιστακτως τὸ τίμημα, καὶ διὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης πράξεως καθίστασθε ἡμέσως πλουσιώτερος. Πᾶς δισταγμὸς, πᾶσα σκέψις ὅτι "8 φράγκα εἶνε τὴν σήμερον δυσεύρετα," πᾶς ὑπολογισμὸς ὅτι δύνασθε νὰ διαβάσετε τὴν ΕΡΕΥΝΑΝ ἀπὸ τὸν φίλον σας ὅστις εἶνε συνδρομητῆς, σᾶς ὠθεῖ εἰς τὴν πτωχείαν, διότι εἶνε στοχασμὸς πτωχείας. Διστατάτε μᾶλλον νὰ ἐξοδεύσετε 8 φράγκα χάριν ἐγωϊστικῆς τιμῆς ὀρέξεως, ἢ φαντασίας, ἢ κλίσεως, ἀλλὰ προκειμένου περὶ ψυχικῆς ἀναπτύξεως πᾶς δισταγμὸς εἶνε ὀπισθοδρόμησις.

Philhellene. The object of ΕΡΕΥΝΑ is neither scholastic nor patriotic, but ethical, social and humanitarian; and these are the principles of its conduct laid down in the prospectus. The Greek newspapers are even less worth quoting than the rest of the world's press, in my judgement, and there is scarcely, as yet, any modern Greek literature worth recording. ΕΡΕΥΝΑ has something better to do than giving extracts from the Greek Press. It has to stimulate the nation's interest in vital questions, to urge the need of self-development, to open to it new horizons, and help to change the mode of thought prevalent in Greece, or elsewhere, and to direct it into healthier channels than such as have encouraged the false ideals and the puerile pursuits which in imitation of superficial aspects of Western Civilisation, have characterised Greek life ever since 1830. What would be the gain to Humanity if we were all to devote ourselves to mere linguistic,

philological or even literary subjects? There are many clever Greeks who could do much in that way, but there are exceedingly few and far between who understand much about the vital laws of being.

Μεταφραστῆ. Δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ εἴπη τις ἀκριβῶς ποῖον ἀγγλικὸν βιβλίον περὶ οἰκονομολογίας εἶνε τὸ καταλληλότερον πρὸς μετάφρασιν εἰς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν. Ὑπάρχουσι πλείστα ὅσα, ἀλλὰ δὲν σᾶς συμβουλευόμεν ν' ἀναλάβητε τοιοῦτον ἔργον πρὶν ἀποκτήσῃτε βαθεῖαν γνώσιν τῆς ἀγγλικῆς, ἱκανὴν μεταφραστικὴν πείραν, ἀποχρῶσαν ἀντίληψιν τῶν εἰδικῶν χρειῶν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τῶν τάσεων τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀφοῦ ἐφοδιασθῆτε μὲ τὰ προσόντα ταῦτα, τὸ φρονιμώτερον θὰ εἶνε νὰ ἐπιχειρήσῃτε τὴν μετάφρασιν τῶν περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας μελετῶν τοῦ Ruskin, καὶ νὰ μὴ τὴν δημοσιεύσῃτε εἰμὴ ἀφοῦ ἀνιγνώσασαι τὸ χειρόγραφόν σας καὶ ἄλλοι ἀρμοδιώτεροι ὑμῶν. Μὴ λησμονήτε ὅτι μέγα μέρος τῶν οἰκονομολογικῶν ἰδεῶν, αἵτινες ἐκράτουν πρὸ μιᾶς γενεᾶς, σήμερον ἐγκατελείφθησαν ὡς πεπλανημένοι καὶ παραπλανῶσαι. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἐξηκριβωμένοι ἀλήθειαι τῆς οἰκονομολογίας ἢ ὡς ἄλλως λέγεται "πολιτικῆς οἰκονομίας" τείνουσι νὰ ἐγκαταλειφθῶσι καθ' ὅσον κατανοεῖται τὸ γεγονός ὅτι ἂν ὁ πολιτισμὸς βασιίζεται ἐπ' αὐτῶν δὲν ἔπεται ὅτι αὐταὶ εἶνε αἰώνια, ἀφοῦ ὁ πολιτισμὸς μας εἶνε προφανῶς παροδικός. Ἡ παθολογικὴ ἀνάλυσις τῆς νόσου του δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Ὅ,τι μᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε ἡ ἰασις του καὶ μεταμόρφωσις του εἰς Ἀνθρωπισμὸν. Διὰ τὸν Ἀνθρωπισμὸν ἡ πολιτικὴ οἰκονομία εἶνε ἐντελῶς ἄχρηστος.

Ἀμνηχανοῦντι. Εἴσθε εἰκοσαετῆς καὶ τελειόφοιτος Γυμνασίου καὶ κατωρθώσατε τόσο νέος νὰ ὑπόκεισθε εἰς ἀδημονίαν καὶ νὰ διατελήτε ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἴσθε πτωχός. Εἰς τί συνίσταται λοιπὸν ἡ ἐκπαίδευσίς σας, ἀφοῦ δὲν σᾶς ἔπεισεν ὅτι ἡ ἀδημονία εἶνε ἀνάξιον νέου ἀνδρὸς καὶ ὅτι ἡ νεότης εἶνε πλοῦτος; Καὶ ἂν ἀδημονήτε εἰς τοιαύτην ἡλικίαν τί θὰ πρήξῃτε ὅταν βραδύτερον θὰ σᾶς ἀπειλήσωσι μυρία ἀποβαρρύνσεις; Μὴ λέγετε ὅτι εἴσθε πτωχός, διότι ἐκόσῳ τὸ λέγετε καὶ τὸ σκέπτεσθε καὶ τὸ πιστεύετε θὰ εἴσθε ἀναποδράστως πτωχός, ἀλλὰ μᾶλλον πιστεύετε καὶ σκέπτεσθε καὶ λέγετε ὅτι εἴσθε δημιουργὸς πλούτου. Ἀρκεῖ νὰ δρᾷτε ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τοιαύτης πεποιθήσεως καὶ ἐν καθαρᾷ συνειδήσει διεκδικήτε τὸ δικαίωμά σας τοῦτο, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀναγκασθῶσι νὰ σᾶς ἀναγνωρίσωσιν ὡς δικαιούμενον παντὸς προνομίου ὑπερ οἱ πλούσιοι χαίρουσιν. Ἡ ἀδημονία στεριεῖ πᾶσαν πηγὴν πλούτου, διότι ἐντολμος ὁμῶς δρᾷσις, ὁ συνασπισμὸς, ἡ εἰλικρινὴς συνηγορία ὑπερ τοῦ δικαίωματος πάντων νὰ ζῶσιν ἐν ἀνέσει, καὶ ἡ συναίσθησις τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως ἐκάστου, εἰσὶν αἱ ἀρισταὶ ἐγγυήσεις τῆς εὐημερίας καὶ τῆς προόδου.

Ἀρχιμανδρίτη. Διάφοροι θρησκευτικοὶ σάλοι ἐγένοντο ἐν Ὁξφόρδῃ κατὰ τὰ τελευταῖα πενήκοντα ἔτη, γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Oxford Movements. Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Πιούζου καὶ τοῦ Νιούμαν ἐπολεμήθη ὁ προτεσταντισμὸς. Εἶτα οἱ εὐαγγελικοὶ ἐξηγέρθησαν ὑπὸ τὸν Ἰούλιον Χάρην καὶ τὸν Ἄρνολδ. Βραδύτερον οἱ τῆς εὐρείας λεγομένης Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν Μαυρίκιον, συγγραφέα τοῦ Essays and Reviews, καὶ τὸν Τζόβερ, περίπυστον μεταφραστὴν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Θουκιδίδου Ἐσχάτως σημεῖα οὐσαν ἀποκαλύψαν, ἡ ἐφάνησαν, ἀλλ' ἥκιστα πράγματι δυναμικὰ ἐπὶ τῆς πνευματικῆς φιλοσοφίας εὐρεν ἡχῶ ἐπὶ τὴν ἐκδοσὴν μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν συνδρομητῶν μὲς σπεύσῃ νὰ παρακινήσῃ ἕνα φίλον ἑταῖρον νὰ ἐγγραφῇ καὶ ἐπὶ τὴν πληρώσῃ, τότε ταχύτατα θὰ ἐπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν χιλίων, ἄλλως θὰ ἀραιώσωμεν τὴν ἐκδοσὴν. Ὅστε σπεύσατε!

ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΙ.

Ἡ Λακωνία ἠσπασθη τὸν χριστιανισμὸν μόλις πρὸ χιλίων ἐτῶν.

Ὁ Πλάτων κρίνων τὰ κατορθώματα τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Ἀριστείδου, τοῦ Κίμωνος καὶ τοῦ Περικλέους ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς πολιτείας, τὴν ἠθικὴν τοῦ λαοῦ ἀνέψωσιν, καλεῖ αὐτὰ φροῦδα.

Ἐν τῇ θρησκείᾳ τῶν Οὐαχαβαίων τὸ κάπνισμα τάσσεται μεταξὺ τῶν θανασίμων ἀμαρτημάτων. Ἀπέναντι αὐτοῦ ὁ φόνος, ἡ κλοπὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα θεωροῦνται ἀπλᾶ παραπτώματα συγγνωστά.

Οἱ Γιακούρται εἶνε λαὸς τῆς Σιβηρίας ἀπολίτιστος καὶ πλήρης δεισιδαιμονιῶν ἀποκρούσας ἐπιμόνως πάσας τὰς πρὸς προσηλυτισμὸν προσπαθείας τῶν Ῥώσων ἱερέων. Προσηλυτίσθησαν ὅμως αἰφνης δι' ἑνὸς οὐκαζίου λέγοντος: "Ἐπειδὴ οἱ Γιακούρται ἀπεδείχθησαν ἄξιοι ν' ἀποτελέσωσι μέρος τῆς χριστιανικῆς οικογενείας τοῦ Τσαρού, ἀπὸ τοῦδε γίνονται δεκτοὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ χαίρουσιν ὅλα τὰ προνόμια ὡς τέκνα αὐτῆς. Ἐκτοτε οἱ Ῥώσοι ἱερεῖς δεσπόζουσι τῶν Γιακουρτῶν.

Ὡς ἐξῆς περιγράφει εἰς κριτικὸς τὸ ὄψος τοῦ Ἡσαίου: "Υγρὸν ἀπὸ τὰς δρόσους καὶ ἔμπλεον ἀπὸ τὰ ἀρώματα τοῦ μέλλοντος." Τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἡσαίου εἶνε ἡ ὀρμητικότης τοῦ Ἱερεμίου ἢ τρυφερότης τοῦ Ἐζεκιήλ ἢ φαντασία τοῦ Ἰσηὲ ἢ ἀγανάκτησις τοῦ Ἀμὼς ἢ ποιητικὴ ἔξαρσις.

Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθένους καὶ Σωκράτους τὰ θερμὰ λουτρά ἐθεωροῦντο ὡς ἀσυμβίβαστα πρὸς ἀρρενωπὸν χαρακτήρα. Ἐν Ἀγγλίᾳ τῷ 1848 ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς νόμος περὶ ἰδρύσεως ἀδαπάνων λουτρῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν. Τὸ ἀρχαιότερον λουτρὸν εἶνε τὸ ἀναγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὡς προσφερθὲν ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα λόγῳ φιλοξενίας.

Ὁ Δάρβιν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ὁμολόγει ὅτι δὲν ἠγάπα οὔτε ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν ποίησιν, τὴν τέχνην καὶ τὸ δράμα, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἡ ἀνάγκη τοῦ Σαιξπήρου τῷ ἦτο ἀφόρητος.

Ὁ γνωστὸς φαιδρογράφος Μάρκ Τουαίην ὁμιλῶν περὶ τῆς ἀφοσιώσεως ἦν δεικνύουσιν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων εἰς τοὺς μεγιστάνας λέγει: "Ἐίδον ἐν τῷ Jardin des Plantes γαλῆν ἐκδηλοῦσαν τοιαύτην ὑπερηφάνειαν διότι ἐτύγχανε φιλικῶν σχέσεων πρὸς ἕνα ἐλέφαντα, ὥστε ἠσθάνθη ἐντροπὴν διὰ τὴν δουλοφροσύνην τοῦ τὸσῳ ἀνεξαρτήτου αὐτοῦ ζῴου."

Ἡ Αἴγυπτος ἀπολαμβάνει 25 ἑκατομμύρια φράγκα κατ' ἔτος ἐκ τῶν ξένων οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπισκέπτονται τὸν χειμῶνα.

Μυθιστοριογράφος τις ἐν Λονδίῳ προσεκλήθη ὡς μάρτυς εἰς ὑπόθεσιν ἀφορώσων καταχρήσεις ἐν τῷ Ταχυδρομείῳ ἔνθα ἦτο ὑπάλληλος. Ὁ δικηγόρος τὸν ἠρώτησε: Τὸ ἐπάγγελμά σας;—Υπὸ ἄλλου τοῦ ταχυδρομαίου.—Ἄλλο τίποτε;—Συγγραφεὺς.—Ποῖος ὁ τίτλος τοῦ τελευταίου συγγράμματός σας;—"Ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Φρουράρχου".—Περιέχει τὸ βιβλίον αὐτὸ μίαν κἀν ἀλήθειαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους;—Ἐἶνε μυθιστόρημα.—Δὲν σὰς ἐρωτῶ τί εἶνε, ἀλλ' ἂν περιέχῃ ἀληθινὰ πράγματα· καὶ ἢ ὄχι;—Ὅχι.—Δοικόν, κύριοι δικασταί, κατόπιν τῆς δηλώσεως αὐτῆς τοῦ μάρτυρος ἠμπορεῖτε νὰ τὸν ἐξαίρεσητε.

Ἡ ἐπίτασις τῆς λάμψεως τοῦ φωτὸς διὰ τῆς γνωστῆς ἐφευρέσεως τοῦ Ἄουερ εἶνε ἐν τῶν θαυμάτων τῆς ἐπιστήμης. Ἐπετεύχθη κατόπιν μακρῶν ἐρευνῶν καὶ πολλῶν δοκιμῶν εἰς χημικὰς συνθέσεις πρὸς ὀξείδωσιν τοῦ φωτο-

μανδύου. Ἄλλ' οὐδέποτε θὰ ἐπετυγχάνετο, ἐὰν δὲν ἐπῆρχετο ἡ ἰδέα εἰς τὸν φίλον τοῦ Ἄουερ καθηγητῆν Χάιτιγκερ νὰ προσθέσῃ εἰς τὰ 99 ἑκατοστὰ τῆς διαλύσεως ὀξειδίου τορίου, ἐν ἑκατοστὸν διαλύσεως ὀξειδίου κερίου. Ἀνεξηγήτως ἀλλ' ὀριστικῶς ἡ προσθήκη αὕτη ἐξησφάλισε τὴν διαρκῆ λαμπρότητα τῆς φλογός.

Ὁ Ἐρασμος ἔλεγεν ὅτι τὸσον σέβας ἠσθάνετο πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ Σωκράτους ὥστε, ὅταν ἀνελογίζετο τὸν βίον του καὶ τὰς ἀρχάς του, ἐψιθύριζεν ἐν βαθεῖα κατανύξει: "Sancte Socrates ora pro nobis".

Ἡ ΕΡΕΥΝΑ εἶνε περιοδικὸν φωτεινόν, προῖον πολιτισμοῦ καὶ ἀγάπης. . . δημοσίευμα πολιτικόν, κοινωνικόν, ἠθικόν. Ἡ ἡμερία του φέρει τὴν δρόσον τῆς ἀληθείας, τῆς ὀμοῦς φιλοσοφίας καὶ τῆς πρακτικῆς διαγωγῆς μέχρις ἡμῶν τῶν μαστιζομένων ἀπὸ τὰ πάθη, τὸν κομματισμὸν, τὰς προσωπικότητας, τὰ μωρὰ καὶ στείρα μίσθ. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ὑποστηριχθῇ ὁ πολέμιος οὗτος ὀδηγὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ λαβυρίνθου.—ΤΟ ΑΣΤΥ.

Τὸ ἑλληνικὸν περιοδικὸν τῆς Ὁξφόρδης ἀκτινοβολεῖ μακρόθεν φῶς ἡμερότητας ἠθῶν, ἀναβαπτισμοῦ καὶ ἀναβιώσεως· κατάλευκον φῶς νέας σκέψεως χύεται ἀπὸ τὴν ΕΡΕΥΝΑ πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἰδέαι φιλοσοφικαὶ καὶ ἐνταυτῷ πρακτικαί. Ἡ ΕΡΕΥΝΑ ἀποτελεῖ μίαν μεγάλην καὶ γενναίαν στοργὴν ἐπιδαψιλευομένην πρὸς τὸν τόπον αὐτὸν καὶ θὰ ἀποβῇ τὸ ἐγκόλπιον παντὸς Ἑλληνοῦ ποῦ διαβάσει.—ΣΚΡΙΠ.

Οὐδὲν περιοδικὸν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν ΕΡΕΥΝΑ, ἕκαστον τεύχος τῆς ὁποίας εἶνε ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους πλήρες φωτεινῆς ἀσίας, ἐξόχως τρεφούσης τὴν διάνοιαν, ἀναπτυσσοῦσης καὶ μορφούσης τὴν ψυχὴν, παρεχούσης βαθμῶδες εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸ πρότυπον τοῦ ἀρτίου νοῦς καὶ τῆς ἀρτίας καρδίας.—ΚΑΙΡΟΝ.

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν σελίδων τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ ἔχει κἀτι τὸ εὐφραντικόν, τὸ δροσιτικόν, τὸ καταπραυντικόν, τὸ ὕψηλόν. Ὅλη ἡ ἀλτρουϊστικὴ, ἡ βαθέως φιλοσοφικὴ, ἡ ἀληθῶς φωτεινὴ φυσιογνωμία τοῦ ἐκδότου ζωογραφίζεται εἰς τὰς στήλας τοῦ κομποῦ αὐτοῦ καὶ πυκνοτυπωμένου καὶ ἐφέφρονος περιοδικοῦ.—ΝΕΟΝ ΑΣΤΥ.

Ἡ ΕΡΕΥΝΑ ἐμφανίζεται μὲ ἀγαθὰς ἐπαγγελίας, μὲ ἀξιώσεις τολμηράς, μὲ πρόγραμμα πρωτότυπον, μὲ καινὰς θεωρίας. Ἀπὸ τῆς ἐστίας ἐκείνης τῶν γνώσεων, ἐν ᾗ σπινθηρίζει τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης, ἀπὸ τοῦ κέντρου ἐκείνου τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἔθνους πρακτικοῦ καὶ θυμοσόφου, ἀπὸ τῆς ἀμέσου ἐπαφῆς μετὰ τῶν κόσμων τῆς γνώσεως καὶ τῆς προόδου, ἔργον ἑλληνιστὶ γραφόμενον καὶ διὰ τὸν ἑλληνικὸν προωρισμὸν λαὸν ἔρχεται ἀπὸ περιωπῆς πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἀνεξαρτήτου καὶ ὕψηλης μὲ τὰ νάματα τῶν νέων φώτων, μὲ τὸν πλοῦτον τῶν ἰδεῶν τῆς προόδου καὶ τὴν ἐξυγίαιτικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐξόχως ἐξανθρωπιστικοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος. Ἡ πρακτικὴ πρωτοτυπία τῶν θεμάτων τῆς ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν ἄκρως ἐνδιαφέροντα χαρακτήρα τῶν ἀπανθιζομένων εἰδήσεων καὶ ἡ εὐστροφὸς τῆς γλώσσης γλαφυρότης πρὸς τὴν ἀξιολογωτάτην τοῦ περιεχομένου ποιικιλίαν.—ΤΑΧΤΑΡΟΜΟΣ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀφ' οὗτου ἐσίγησεν ἡ ἐμπνευσμένη φωνὴ τῶν διδασκάλων τοῦ ἔθνους μας, ἡ ὁποία ὠδήγησεν εἰς τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν ἣν χαίρει ἡ σύγχρονος Ἑλλάς μας, κενὸν χασμῶδες ἐπηκολούθησεν ὑπερ ἐκέκλητο νὰ τερματίσῃ ὁ ἐν Ὁξφόρδῃ κ. Δρακούλης. Ἡ ΕΡΕΥΝΑ δὲν εἶνε τὸ πρῶτον ἔργον του. Ἀπὸ ἐτῶν ἐν Ἀθήναις εἶχε σχηματισθεῖ περὶ αὐτῶν κύκλος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σκεπτομένων καὶ αἰσθανομένων ὅτι ἡ κτηθεῖσα ἑλληνικὴ ἀνεξαρτησία δὲν εἶνε πραγματικὴ ἐνδῶς νοσοῦμεν κοινωνικῶς καὶ κοινωνιολογικῶς. Ἡ ΕΡΕΥΝΑ ἤρξατο ἐκδιδομένη ἀπὸ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ἐκπέμπει σαφὰ διδάγματα καὶ πολυτίμους ὑποθήκας ἀναζωπυροῦσα ὕχι μόνον τὰς ἐν τῇ ξένῃ βιοῦσας ἑλληνικὰς κοινότητας ἀλλὰ καὶ ποδηγετοῦσα τοὺς ἐν Ἀθήναις χειριζομένους πεπλανημένως ἔστιν ὅτε τὸν διδασκῆριον κάλαμον. Ἡ ΕΡΕΥΝΑ γράφεται τὸσῳ δεξιῶς ὥστε τηρεῖ ἀκοίμητον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, διατυποῦσα ὑψηλὰς ἐννοίας ἐν ὀλιγογράμμοις, πυκναῖς ἀρθρογραφίαις ὅλως ἀκουράστως καὶ τερψιθύμως. Πᾶσα ἠθικὴ καὶ ὕλική ὑποστήριξις ὀφείλεται εἰς τὴν ΕΡΕΥΝΑ τὴν τὸσῳ ἀφιλοκερδῶς καὶ ἀφιλαύτως ἐργαζομένην νὰ ἐμπεδώσῃ καὶ πραγματώσῃ ἰδεῶδες ὑπερ πρῶτην ἴσως φοράν ἀνατέλλει εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν ὀρίζοντα. ΙΡΙΣ Βουκουρεστίου.